

Dr. R. A. Torrey

Kuidas saan ma tõsiusklikuks?

„Külvaja“ trükk Tallinn, Rataskaevu 6

TALL. IMMAANUELI EV. KRISTL.
VABABAÜHNGU KIRJASTUS 1939

SISUKORD

ÕIGE ALGUS	2
AVALIK KRISTUSE TUNNISTAMINE	4
PÄÄSTMISTEADVUS	5
KAS SINA SAID PÜHA VAIMU?	7
JEESUSELE VAATAMINE.....	9
LIITU KOGUDUSEGA!.....	11
PIIBLI UURIMINE	12
RASKUSI PIIBLIS	18
Palveelu	21
TÖÖTAMINE ISSANDALE	23
VÄLISMISJON	26
SELTSILISED	29
LÕBUSTUSED	30
TAGAKIUSAMINE.....	31
JUHTIMINE	33

ÕIGE ALGUS

Aiski pole usuelus tähtsam kui õige algus. Kui me õigesti algame, võime õigesti edasi minna; algame aga valesti, on kogu järgnev elu väär. Peaks mõni nende ridade lugejaist olema alanud valesti, siis on lihtsaim asi teha uus algus ning hakata õigest otsast peale.

Jh 1:12 ütleb meile, milline on õige algus. „Aga nii mitu, kui Teda vastu võtsid, neile andis Tema meelevalla jumalalapsiks saada, kes Tema nime sisse usuvad.“ Usuelu õige algus on vastu võtta Jeesus Kristus. Igaühele, kes võtab Teda vastu, annab Ta meelevalla jumalalapseks saada. Kui nende ridade lugeja oleks maailma jumalakartmatumaid inimesi ja ta võtaks sel hetkel Jeesuse vastu, siis saaks ta samal hetkel jumalalapseks. Mainitud kirjasõnas ütleb Jumal seda ilma igasuguse piiritluseta. Teisel viisil ei või keegi jumalalapseks saada. Olgu keegi ka kui tahes hoolikalt kasvatatud, kui ustavalt hoitud pahede ja maailma eest — ta ei saa jumalalapseks enne, kui ta Jeesuse vastu võtab. Meie oleme „jumalalapsed usu läbi Kristuse Jeesuse sees“ (Gl 3:26) ja ei milgi muul viisil.

Mis tähendab vastu võtta Jeesust Kristust? See tähendab võtta Jeesust nii, et Tema oleks sinule kõik see, milleks Jumal Teda on teinud ning pakub Teda igaühele. Jeesus Kristus on Jumala and. „Nõnda on Jumal maailma armastanud, et Tema oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes Tema sisse usub, ei pea hukka saama, vaid et temal peab igavene elu olema“ (Jh 3:16). Igaüks, kes võtab selle anni vastu, saab jumalalapseks. Paljud teised aga lükkavad tagasi selle jumalaanni. Igaüks, kes selle tagasi lükkab, läheb hukka; ta on juba hukka mõistetud. „Kes usub Pojasse, teda ei mõisteta mitte hukka; aga kes ei usu mitte, see on juba hukka mõistetud, sest tema ei ole uskunud Jumala ainusündinud Poja nimesse“ (Jh 3:18).

Milleks pakub Jumal meile oma Poega?

1. Kõigepealt pakub Jumal meile oma Poega kui meie Pattudekandjat. Meie kõik oleme patustanud. Ei ole meest ega naist, poeg- ega tütarlast, kes poleks patustanud (Rm 3:22 ja 23). „Kui meie ei ütle endal pattu olevat, siis petame meie iseendid ja teeme Jumala valelikuks“ (1Jh 1:8 ja 10). Igaüks meist peab kas ise oma pattu kandma või keegi teine peab seda kandma tema asemel. Ise oma pattu kanda tähendab — igaveseks olla lahutatud osadusest Jumalaga, sest Jumal on püha. „Jumal on valgus ja Tema sees ei ole mingit pimedust“ (1Jh 1:5). Aga Jumal on ise ette näinud kedagi teist, et Tema võtaks meie patud enda peale, nii et meil enam ei tarvitseks neid kanda.

See Pattudekandja on Jumala ainusündinud Poeg, Jeesus Kristus. „Sest Tema on Teda, kes ühestki patust ei teadnud, meie eest patuohvriks teinud, et meie pidime saama Jumala õiguseks Tema sees“ (2Kr 5:21). Kui Jeesus suri Kolgata ristil, siis lunastas Tema meid käsu needusest, kui Ta „sai needmiseks meie eest“ (Gl 3:13). Kristust vastu võtta tähendab siis uskuda seda Jumala tunnistust, mida Tema on tunnistanud oma Pojast; uskuda, et Jeesus oma ihus on kandnud meie patud üles ristipuule (1Pt 2:24), ja usaldada Jumalat, et Tema andestab meile kõik meie patud, sellepärast et Jeesus Kristus on võtnud need enda peale. „Meie kõik eksime kui lambad, meie vaatasime igaüks oma tee peale, aga Jehoova on meie kõikide ülekohtu lasknud Tema peale tulla“ (Js 53:6).

Meie oma heategude minevikus, olevikus ja tulevikus ei ole mingit tegemist pattude andestamisega. Meie patud ei ole mitte andestatud õigustegude pärast, mida me oleme teinud, vaid lepitustöö pärast, mille Kristus Kolgata ristil teostas meie eest. Kui me hingame selles lunastustöös, siis teeme meie

heategusid; need on meie päästmise tulemus, tulemus meie usust Jeesusesse kui meie Pattudekandjasse.

Meie heated ei ole kunagi meie päästmise põhjuseks, vaid selle viljaks ning tõenduseks. Me peame hoiduma sellest, et me laseme oma heategusid kaasa mõjuda meie päästmise põhjusena. Meil ei ole andestust Kristuse surma ja meie heategude pärast, vaid ainuüksi selle pärast, et Kristus suri meie eest. Seda õigesti ära tunda on tõelise usuelu algus.

2. Jumal pakub meile Jeesust kui meie Vabastajat patu võimusest. Jeesus mitte ainult ei surnud — Ta tõusis jälle üles. Ta on veel täna elav Õnnistegija, Temal on kõik meelevald taevas ja maa peal. Temal on meelevald ka kõige nõdremat patust hoida komistamast (Juuda 24). Ta võib päästa mitte ainult **äärmisest**, vaid kuni **äärmisseni** kõiki, kes Tema läbi tulevad Isa juurde: „Seepärast võib Tema ka alati ja **täiesti** õndsaks teha neid, kes Tema läbi tulevad Jumala juurde, ja elab ikka seks, et Ta nende eest palub“ (Hb 7:25).

„Kui Poeg teid vabaks teeb, siis olete teie õieti vabad“ (Jh 8:36). Jeesust vastu võtta tähendab uskuda seda, mis Jumal oma Sõnas ütleb Tema kohta; uskuda, et Ta tõusis surnuist üles; uskuda, et Ta nüüd elab; uskuda, et Temal on meelevald hoida meid langemise eest, meelevald päästa meid patu võimusest päevast päeva — ja selles usus usaldada Teda täiesti.

See on saladus igapäevasest võidust patu üle. Kui me püüame pattu omal jõul võita, peame langema. Kui me aga lihtsalt vaatame ülestõusnud Kristusele, et Tema meid hoiaks päevast päeva, siis Ta hoiab meid tõesti. Ristilöödud Kristus vabastab meid patusüüst, me patud on ära pestud, me oleme vabad kohtust; aga ülestõusnud Kristus annab meile igapäev võitu patu võimuse üle. Paljud võtavad Jeesuse vastu Pattudekandjana ja leiavad andestuse — aga nad ei saa edasi; ja nii on nende elu üks igapäevane lüüasaamine. Teised aga võtavad Tema vastu ka ülestõusnud õnnistegijana ja astuvad nii võiduelukogemusse.

Kui me tahame teha õiget algust, siis peame Tema vastu võtma mitte ainult meie Pattudekandjana, et leida lepitust, vaid meie ülestõusnud Lunastajana, Vabastajana patu võimusest, meie Hoidjana. Siis on meil igapäev võit patu üle.

3. Aga Jumal pakub meile Jeesust mitte ainult Pattudekandjana ja patu võimusest Lunastajana, vaid ka meie Issandana ja Kuningana. Me loeme Apostlite tegude 2:36: „Seepärast olgu nüüd kõigele Iisraeli soole õieti teada, et Jumal on Tema teinud Issandaks ning Kristuseks, sellesinase Jeesuse, kelle teie olete risti löönud.“ *Issand* tähendab: jumalik Meister ja *Kristus* tähendab: võitud Kuningas. Vastu võtta Jeesust tähendab tunnustada Teda kui jumalikku Meistrit, kellele me täie usaldusega alistame kõik oma vaimsed võimed kui Ühele, kelle sõna me täielikult usume, keda me uskuda tahame, kui ka selle maailma targad Tema õpetuse tõelikkuses kahtlevad või seda salgavad; ja kroonida Teda kui Kuningat, kellele me rõõmuga anname piiramata valitsemisvõimu meie elu üle, nii et nüüdsest peale me enam ei küsi: mida mina tahaksin teha? mida tahavad teised, et ma pean tegema? mida teevad teised? — vaid küsimus on ainult: mida tahab minu Kuningas Jeesus, et ma pean tegema? Õige algus sisaldab endas tingimusteta andumise Jeesusele, meie Issandale ning Kuningale.

Selguse puudus selles, et Jeesus on niihästi me Issand ning Kuningas kui ka meie Lunastaja, on mõnegi usuelu juba alguses väärroobastesse viinud. Lähtepunktiks on küll Jeesuse kui meie Pattudekandja ning patu võimusest Päästja tunnetamine, aga me ei tohi jääda seisma selle juurde: me peame Teda tunnetama ka kui me Issandat ning Kuningat. Usuelu õigeks alguseks pole miski tähtsam kui tingimusteta andumine, niihästi mõtete kui kogu olemuse

üleandmine Jeesusele. Ütle kogu südamega ja ütle seda ikka jälle: kõik Jeesusele!

Paljud jooksevad karidele sellepärast, et nad kohkuvad tagasi täielikust andumisest. Nad tahaksid Jeesust teenida — aga pooliku südamega, osaga oma isiksusest ja varast. Keelduda midagi üle andmast Jeesusele tähendab viletsat elu komistamiste ja langemistega.

Täieliku andumise elu toob rõõmu kõigile teedele. Kui sa pole seda veel kunagi teinud, siis tee seda täna; mine Jumalaga vaikusse, põlvita ja ütle: „Kõik Jeesusele!“ Ja mõtle seda ausasti! ütle seda sügava tõsidusega, kogu südamega! Jää Tema ette, kuni sulle ilmutatakse, mis see tähendab ja mida sa teed. Kes tõesti selle sammu teeb, saab imeliselt edasi. Oled sa selle juba teinud? Korda seda sageli! Sel on ikka ja jälle uus tähendus ja ta toob uut õnnistust. Täielikus andumises peitub võti kõigi jumaliku tõe varakambrite juurde. Kes täielikult andub, selle kahtlused kaovad kiiresti (Jh 7:17). Täielikud andumises peitub palvejõu saladus (1Jh 3:22). Täielik andumine on peatingimus Püha Vaimu saamiseks (Ap 5:32).

Kui sa võtad Kristuse vastu kui oma Issanda ning Kuninga, siis kohustud sa olema kuulekas Tema tahtele niikaugelt, kui sa seda tunnetad. Ka elu pisimais kohustusis. Mõningad ütlevad küll, et nad on Jeesuse vastu võtnud kui Issanda ning Kuninga, aga ärielus, perekonnas, seltskonnas ja eluviisides on nad Temale igapäev sõnakuulmatud. Sellised inimesed petavad iseendid. Teie pole Jeesust vastu võtnud Issandana ning Kuningana, kui te ei püüa kuulekad olla Temale iga päev ja kõigis asjus. Tema ise ütleb: „**Aga miks hüüate teie mind: Issand, Issand! ja ei tee mitte, mis ma ütlen?**“ (Lk 6:46).

Veel kord kõike kokku võttes: tahad sa oma usuelu õigesti alata, siis võta Kristus vastu sinu Pattudekandjana ja usalda Jumalat, et Ta andestab sinu patud sellepärast, et Jeesus suri sinu asemel; võta Ta vastu sinu ülestõusnud õnnistegijana, kes ikka elab ja sinu eest kostab, kellel on meelevald sind hoida, ja usalda Teda, et Ta sind hoiab päevast päeva. Võta Ta vastu sinu Issandana ning Kuningana, kellele sa loovutad täielise valitsemise oma mõtete ja elu üle. See on õige, ainus õige usuelu algus. Kui sa oled teinud selle alguse, on edasimineku võrdlemisi kerge. Kui sa seda veel mitte pole teinud, siis tee seda nüüd! —

AVALIK KRISTUSE TUNNISTAMINE

n õige algus usuelus tehtud, kusjuures sa oma südames oled õige seisukoha võtnud Jeesuse suhtes, siis on järgmine samm, et sa avalikult tunnistad, millises vahekorras sa nüüd oled Jeesuse Kristusega. Jeesus ütleb (Mt 10:32): „**Kes mind tunnistab inimeste ees, teda tahan ka mina tunnistada oma Isa ees, kes taevas on.**“ Ta nõuab avalikku tunnistamist.

Ta nõuab seda sinu enese pärast. See on tee, et saada õnnistatuks. Paljud katsetavad Jeesuse jüngrid olla nii, et maailm seda ei märkaks. Veel kellelgi pole see katse õnnestunud. Salajane jünger olla tähendab üldse mitte jünger olla. Kes tõesti on Jeesuse vastu võtnud, see ei saa seda varjata. „**Millest süda täis on, sellest räägib suu**“ (Mt 12:34).

Avalik Kristuse tunnistamine on nii tähtis, et Paulus mainib seda esimesena, kui ta nimetab õndsaks saamise tingimusi. Ta ütleb: „**Sest kui sina oma suuga saad Issandat Jeesust üles tunnistanud ja usud oma südames, et Jumal on Tema surnuist üles äratanud, siis pead sa õndsaks saama. Sest südamega ustakse õiguseks, ja suuga tunnistatakse õndsuseks**“ (Rm 10:9 ja 10).

Tunnistaja elu on elu täielises õndsuses, see on ainus tõeline lunastuselu. Kui me siin all tunnistame Kristust inimeste ees, siis tunnistab Tema meid ülal Isa ees, ja Isa annab meile lunastuspitseriks Püha Vaimu.

Sest pole küllalt, et tunnistame Kristust ainult üks kord, näit. leeris või siis, kui liitume mõne kogudusega, või mõnel äratuskoosolekul. Me peaksime Kristust alati tunnistama. Me ei peaks häbenema oma Kuningat. Igaüks peaks teadma, et me hoidume Tema poole. Kodus, kirikus, oma töökohal, oma puhkeajal peame me teistele märku andma oma seisukohast. Endast mõista ei pea me oma usu ja vagadusega uhkustama; aga kellelgi ei tohi kahtlust olla selles, et me kuulume Kristusele. Me peame laskma märgata seda, et me kiitleme Temast kui meie Issandast ning Kuningast.

Puudulik tunnistamine on sageli tagasimineku põhjuseks. Usklikud tulevad uude ümbrusse, kus neid ei tunta usklikena, ja neil tuleb kiusatus seda salajas pidada. Nad annavad kiusatusele järele — ja varsti nad langevad. Mida rohkem sina hindad Jeest Kristust, seda rohkem hindab Tema sind. Sa oled hoitud paljudest kiusatustest kui igaüks teab, et sa kuulud nende hulka, kes end kõiges seavad oma Issanda ning Õnnistegija järgi.

PÄÄSTMISTEADVUS

Tahad sa, et sulle saab osaks täis mõõt rõõmu ja väge, siis pead sa teadma, et sinu patud on andestatud, et sa oled jumalalaps ja et sul on igavene elu. Uskliku eesõigus on teada, et tal on igavene elu. Johannes ütleb 1Jh 5:13: „Seda olen ma kirjutanud teile, kes teie usute Jumala Poja nimesse, et teie peate teadma, et teil on igavene elu.“ Johannes kirjutas selle esimese kirja kindla sihiga, et iga usklik peaks teadma, et tal on igavene elu.

On inimesi, kes ütlevad: „Mitte keegi ei tea, kas tal on igavene elu, enne kui ta on surnud ning seisab Jumala kohtujärje ees. Kuid Jumal ise ütleb meile, et me võime seda teada. Kui me salgame võimaluse, et usklik võib teada, et tal on igavene elu, siis sellega me ütleme, et Johannese esimene kiri on asjata kirjutatud ja me solvame Püha Vaimu, kes selle koostas.“

Jällegi ütleb meile Paulus Ap 13:39: „Ja igaüks, kes usub, mõistetakse õigeks selle sees.“ Nii siis igaüks kes usub Jeesusesse, võib teada, et ta on õigeks mõistetud. Ta võib seda teada, sest Jumala Sõna ütleb seda. Johannes ütleb Jh 1:12: „Nii mitu, kui Teda (s.t. Jeest Kristust) vastu võtsid, neile andis Ta meelevalla saada jumalalapsiks, kes Tema nimesse usuvad.“ — Siin on otsustavalt ühemõtteline seletus, et igaüks, kes võtab vastu Jeese Kristuse, saab jumalalapseks. Seepärast võib igaüks, kes usub Jeesusesse ka teada, et ta on jumalalaps. Ta võib seda teada suurima kindlusega — kuna Jumala Sõna kinnitab, et ta on jumalalaps.

Aga kuidas võib iga üksik teada, et temal on igavene elu? Ka siin on tal põhjus teadmiseks, ja see on — Jumala tunnistus Piiblis. Pühakirja tunnistus on Jumala tunnistus. Mida Kiri ütleb, on Jumala ütlus. Jh 3:36 ütleb Kiri: „Kes usub Poja sisse, sel on igavene elu.“ Me võime teada, kas me usume Pojasse või ei; kas meil on südame-usk, millega me Õnnistegija vastu võtame. Kui meil on see usk Kristusesse, siis on meil kirjalik tunnistus Jumalalt, et meil on igavene elu, et me patt on andestatud, et me oleme jumalalapsed.

Kas me andestust tunneme või ei tunne, pole oluline. Siin ei ole tegemist sellega mis meie tunneme, vaid sellega, mis Jumal ütleb. Jumala Sõna võime alati usaldada. Oma tundeid ei või me mõnigi kord usaldada. Paljud hakkavad kahtlema, kas neil on pattudeandestus, igavene elu ja lunastus, kuna nad ei

tunne, et neile on andestatud, et neil on igavene elu, et nad on päästetud. See mittetundmine ei ole põhjus, et sa peaksid kahtlema.

Kujutle, et olid vangi mõistetud, aga su sõbrad saavutasid sulle armuandmise. Sinule armuandmise seaduslik dokument esitatakse sulle. Sa loed akte ja tead nüüd, et sulle on armu antud. Ent see sõnum on nii uus ning üllatav, et sa oled päris uimane. Sa ei oska kujutleda, et sina oled vaba. Keegi küsib sinult: „Kas sa oled armu saanud?“ — Mida vastaksid sa? Sa ütleksid: „Jah, mulle on armu antud.“ Ta küsib edasi: „Tunned sa, et sa oled armu saanud?“ Sa vastaksid: „Ei, ma ei tunne end armusaanuna. See tuli nii üllatavalt, see on nii imeline, ma ei oska seda veel õieti tunda.“ — „Aga,“ öeldakse sulle, „kuidas võid sa teada, et sa oled armu saanud, kui sa seda ei tunne?“ Siis näitaksid sa temale seda dokumenti ja ütleksid: „Siin see seisab!“ Järk-järgult, kui sa ikka ja ikka jälle oled seda dokumenti lugenud ja seda uskunud, saab sulle selgeks ja sa tunned, et sa oled armu saanud.

Piibel on täielikult maksev Jumala dokument, milles Ta kinnitab, et igaüks, kes usub Jeesusesse, on õigeks mõistetud; et igaüks, kes usub Pojasse, omab igavest elu; et igaüks, kes võtab vastu Jeesuse, on jumalalaps. Kui nüüd keegi sinult küsib, kas su patud on andestatud, siis vasta: „Jah, ma tean seda, sest Jumal ütleb seda.“ Kui sult küsitakse, kas sa oled jumalalaps, siis vasta: „Jah, ma tean, et ma olen jumalalaps, sest Jumal ütleb seda.“ Kui sult küsitakse, kas sul on igavene elu, siis vasta: „Jah, mul on igavene elu, sest Jumal ütleb: „Kes usub Pojasse, sel on igavene elu.“ Ma tean, et ma usun Pojasse, ja seepärast tean ma, et mul on igavene elu — sest Jumal on seda öelnud.“ Võib-olla ei tunne sa seda mitte, aga kui sa Jumala ütlosti kannad oma südames ja usus kinni pead sellest, mis Tema ütleb, siis tuleb aeg, kus sa seda ka tunned.

Kes usub Jumala Pojasse ja sealjuures kahtleb, et tal on igavene elu, see teeb Jumala valelikuks, sest ta ei usu tunnistust, mida Jumal tunnistab oma Pojast. „Ja see on see tunnistus, et Jumal on meile andnud igavese elu, ja see elu on Tema Poja sees. Kellel on Jumala Poeg, sellel on elu; kellel ei ole Jumala Poega, sellel ei ole elu mitte“ (1Jh 5:10—12).

Niisiis igaüks, kes ei usu Jumala tunnistust, et Tema on meile andnud igavese elu, et see elu on Tema Poja sees ja et kellel on Poeg, sellel on elu, teeb Jumala valelikuks.

Mõnikord öeldakse: „See on kõrkus, kui inimene arvab, et tal on pattude andestuse ja igavese elu teadvus.“ Aga kas on kõrkus uskuda Jumalat? Kas pole palju kõrgim mitte uskuda Jumalat, Teda valelikuks teha? Kui teie, kes te usute Jumala Pojasse, kahtlete, kas teil on igavene elu, siis teete te Jumala valelikuks. Kui Jeesus patusele naisele ütles: „Sinu patud on sulle andeks antud“ — kas oli see kõrkus, kui naine läks ja ütles endale: „Ma tean, et mu patud on mulle andeks antud“? Kas see poleks kõrkus olnud, kui ta üks hetkki oleks kahelnud, kas ta patud on andeks antud? Jeesus oli öelnud: „Sinu patud on sulle andeks antud!“ Kui ta nüüd oleks kahelnud, oleks ta Jeesuse valelikuks teinud.

Miks peaks see siis tänapäeval olema kõrkus, kui usklik ütleb: „Minu patud on mulle andestatud, mul on igavene elu“? Sest Jumal ütleb oma Sõnas igale usklikule: „Sa oled õigeks mõistetud“ (Ap 13:39), „sul on igavene elu“ (Jh 3:36; 1Jh 5:13).

Jõua ainult selles täielikule selgusele, et sa tõesti usud Jumala Poja nimesse, et sa tõesti oled Jeesuse vastu võtnud. Oled sa selles kindel, siis ära kahtle hetkegi, et kõik su patud on andestatud! Ära kahtle hetkegi, et sa oled jumalalaps! Ära kahtle hetkegi, et sul on igavene elu! Kui saatan sulle sosistab: „Sul pole pattude andestust“, siis näita saadanale Jumala Sõna ja ütle: „Jumal ütleb, et minu patud on andestatud ja ma tean, et see on tõsi.“ Kui saatan

ütleb: „Võib-olla ei usu sa Temasse“, siis ütle: „Noh, kui ma veel mitte kunagi poleks uskunud, siis usun ma nüüd.“ Ja siis mine rõõmuga kindlas teadmises, et sinu patud on andestatud, et sa oled jumalalaps, et sul on igavene elu.

On muidugi mitmeid, kes oletavad, et nad teadvat endal oleva igavese elu, ilma et nad tõsiselt usuksid Jumala Poja nimesse või et nad tegelikult oleksid Jeesuse vastu võtnud. See pole tõeline päästmisteadvus. See ei põhine Jumala Sõnal, mis ei või valetada. Kui me tahame omandada päästmisteadvust, peame esiteks kogema päästmist. Põhjus, miks paljud ei oma päästmisteadvust, on see, et nad ei ole päästetud. Neil ei puudu mitte ainult päästmisteadvus, vaid ka päästmine.

Aga kui te olete Jeesuse vastu võtnud, nagu on seletatud esimeses peatükis, siis olete te päästetud, olete jumalalapsed; siis teil on pattude andestus. Te võite seda uskuda, teada ja selles rõõmsad olla.

On see ükskord otsustatud, siis jäägu see otsustatuks. Ärge kunagi kahelge selles, kuigi te ikka eksite, komistate, langete! Kui te olete tõesti Jeesuse vastu võtnud, siis teadke, et teile on patud andeks antud. Tõuske üles oma langusest ja minge edasi rõõmsas usalduses, et miski ei või teid teie Jumalast lahutada!

KAS SINA SAID PÜHA VAIMU?

Kui apostel Paulus tuli Efesosse, leidis ta sealt kaheteistkümnejüngrilise hulga. Talle torkas silma, et miski polnud korras. Mille läbi ta selle mulje sai, seda meile ei öelda. Võib-olla tundis ta puudust ülevoolavast rõõmust, mida tahetakse näha kõigi usklike juures, kes on Kristuses täielikku päästmist kogunud. Võib-olla oli Paulus mures seepärast, et neid oli ainult kaksteist, sest kui nad oleksid õigel seisukohal olnud, siis oleksid nad juba ka teisi Issandale võitnud.

Milles asi ka seisis, et Paulus sai halva mulje, — aga ta asus asja juurte juurde, küsides otsekohe: „**Kas teie olete saanud Püha Vaimu, kui te saite usklikuks?**“ (Ap 19:2). Siis tuli ilmsiks, et nad polnud Püha Vaimu saanud ja et nad koguni polnud kuulnudki, et on olemas Püha Vaim. Siis ütles Paulus neile, et Püha Vaim olevat tulnud ja näitas neile, mis nad peavad tegema, et otsekohe Püha Vaimu vastu võtta. Ja enne kui koosolek möödus, valati Püha Vaim välja nende peale.

Sellest päevast muutus Efesoses kõik teiseks. Tekkis suur ärkamine, nii et kogu linn liikus. „**Nii vägevasti kasvas Issanda sõna ja sai võimust**“ (Ap 19:20).

Küsimus, mille Paulus siin esitab jüngritele Efesoses, kuulub ka kõigile noortele usklikele: „Kas teie olete Püha Vaimu saanud?“ Püha Vaimu saamine toob südamesse rõõmu, annab võitu patu üle, väge palvesse ja vilja töösse.

Igaühe sees, kes tõesti on Jeesuse vastu võtnud, elab Püha Vaim. Aga paljudes usklikeades hingab Vaim nagu mõnes pühapaiga varjatud sügavuses, neile endile teadmata. See on midagi muud, midagi kõrgemat, mida arvab Paulus, kui ta siin küsib: „Kas teie olete Püha Vaimu saanud?“

Me võime Püha Vaimu saada sellisel viisil, et me teame omade kogemuste kaudu, et me oleme Teda saanud; me võime Püha Vaimu saada nii, et Tema oma rõõmuga täidab me südame ülevoolavalt; rõõmuga, mis ei sarnane ühegi teise rõõmuga, mida me kunagi oleme tundnud; me võime Püha Vaimu saada nii, et Tema nüüdsest peale valitseb meie elu ja meid ikka rohkem ja rohkem täidab oma viljadega, armastuse, rõõmu, rahu, pikkmeele, lahkuse, headuse, ustavuse, tasanduse ja kasinusega; me võime Püha Vaimu saada nii, et me

tunneme, kuidas Tema me südames tekitab palveid, mis ei tule meist endist; me võime Püha Vaimu saada nii, et Tema ise räägib meie läbi, kui me tunnistame Kristust või kui me üksikutega kõneldes tahaksime juhtida hingi Tema juurde; kui me õpetame oma pühapäevakoolilapsi või peame kõnet või teeme midagi muud oma õnnistegijale.

Kas teie olete Püha Vaimu saanud? Ma tahan öelda teile, missugustel tingimustel te võite Teda saada.

1. Kes tahab Püha Vaimu saada, peab hingama Kristuse ristisurmas kui meie ainsas ja kõigile ulatavas aluses meie lepitamiseks Jumalaga.
2. Kes tahab Püha Vaimu saada, peab loobuma igast teatud patust. Me peame minema oma taevase Isa juurde ja paluma Teda, et Tema uuriks meid täiesti läbi, et Tema tooks valge ette, mis meie välispidises või sisemises elus ei ole Temale meelepärane. Ja kui Ta toob midagi valge ette, mis ei või Tema ees püsida, peame sellest lahti ütleva, kui armas see meile ka ei oleks. Me peame täielikult loobuma patust, kui tahame Püha Vaimu saada.
3. Kes tahab Püha Vaimu saada, peab avalikult maailma ees Kristust tunnistama. Püha Vaimu ei valata neile, kes salaja tahavad jüngrid olla, vaid neile, kes on Kristusele kuulekad ning tunnistavad Teda inimeste ees.
4. Kes tahab Püha Vaimu saada, peab kogu oma elu andma Jumalale. Sa pead Tema juurde minema ja Temale ütleva: „Armas Isa, siin ma olen. Sa oled mind kallilt ostnud. Ma olen Sinu omandus. Ma loobun igast nõudest teha oma tahtmist; valitseda oma elu, käia oma teedel. Ma annan ennast Sulle, hoidmata midagi endale, kõigega, mis ma olen ja mis mul on. Saada mind, kuhu Sa tahad! Tarvita mind, kuidas Sa tahad! Tee minuga, mis Sa tahad! Ma olen Sinu.“

Kui me keeldume midagi Jumalale üle andmast, — olgu see ka ei tea kui tühine asi — me teeme endale sellega suurt kahju. Kui me aga anname Jumalale üle kõik, mis meil on, annab ka Tema omalt poolt meile kõik.

Paljud inimesed kohkuvad tagasi täielikust andumisest Jumalale. Ent täielik andumine Jumalale on lihtsalt andumine Igavesele Armastusele. Usalda end Isa hoolde, kes on targem kui ükski maine isa ja õrnem kui ükski maine ema.

5. Kes tahab Püha Vaimu saada, peab tingimata Püha Vaimu paluma. Meie Issand Jeesus ütleb Luuka 11:13: „**Kui nüüd teie, kes te olete kurjad, märkate häid andisid anda oma lastele, kuipalju enam annab taevane Isa Püha Vaimu neile, kes Teda paluvad.**“ Palu lihtsalt Jumalat anda sulle Püha Vaimu ja oota, et Ta seda sulle annab, sest Ta on seda töotanud.
6. Lõpuks, kes tahab Püha Vaimu saada, peab uskuma, peab lihtsalt Jumala Sõnast võtma. Ka selgeimad Jumala töötused maksavad meile isiklikult ainult siis, kui me usume. Meie Issand Jeesus ütleb: „**Kõik, mis teie iial palves palute, uskuge, et teie seda saate, siis saab see teile**“ (Mk 11:24).

Kui te palute Püha Vaimu, olete palunud Jumala tahte järgi. Seepärast teadke, et Ta kuuleb teid ja et te saate palumised, mis teie olete Temalt palunud (1Jh 5:14—15). Teie tunded võivad jääda puudutamata, aga ärge vaadake oma tunnete, vaid Jumala töötustele. Uskuge, et teie palve on kuulnud! Uskuge, et Jumal on teile Püha Vaimu andnud! Ja see, mille te olete vastu võtnud lihtsas usus Jumala Sõna töötustesse, saab kinnitatuks

tegelikkude kogemuste läbi.

On hea, kui te sageli lähete vaikusse, heidate põlvili, vaatate Pühale Vaimule ja panete uuesti Tema kättesse valitsuse oma elu üle. Andke Temale valitsus oma mõtete, valitsus oma fantaasia, valitsus oma tunnete, valitsus oma soovide, valitsus oma elusih tide, valitsus oma otsustuste, valitsus oma plaanide, valitsus oma sõnade, valitsus oma tegude üle, valitsus kõige üle ja oodake, et Tema teostab oma valitsejaametit!

Kogu võiduka usu elu saladus peitub selles: kõigil elualadel anda vaba teotsemisvõimalus Pühale Vaimule, kes elab meie sees.

JEEVUSELE VAATAMINE

Kui me tahame kannatusega joosta võidujooksmist, mis meile seatud, siis peame Jeesusele vaatama (Hb 12:1–3). Püsiva rõõmu ning alatise võidu saladus seisab selles, et me kunagi ei kaota Jeesust silmist.

1. Me peame alatiselt vaatama Jeesusele kui meie vastuvõtu põhjusele Jumala juures. Saatan püüab ikka ja ikka jälle meid araks teha, kuna ta koormab meid meie pattude ja eksimustega ning püüab meid veenda, et me pole jumalalapsed, pole päästetud. Kui tal õnnestub meid viia nii kaugemale, et me vaatame oma patule ja hakkame selle juures juurdlema, oleme me varsti julgusetud ning meeletud. Kui me aga vaatame sellele, millele vaatab Jumal — Jeesuse Kristuse surmale, Temale, kes suri meie eest ning lepitaskõik me patu —, siis ei tee meie pattude hulk meid mitte enam araks. Me näeme küll, et me patt on suur ja isegi väga suur, aga me ühtlasi tunnetame, et see on täielikult lepitatud.

Igakord, kui saatan esitab meile mõne meie patu, peame sellele mõtlema, et Jeesus on meid needusest lunastanud, kuna Ta ise sai needuseks meie eest (Gl 3:13). Me tunnetame, et kuigi me ise oleme täis ülekohtu, oleme me ometi Kristuse sees saanud õiguseks, mis maksab Jumala ees, sest Tema sai patuks meie eest (2Kr 5:21). Me siis näeme, et iga patt, mille pärast saatan me peale kaebab, on ära kantud, lastud Tema peale tulla (1Pt 2:24; Js 53:6). Me võime ikka lohutatult laulda:

„See ilma süüta veri tõest'
Mu süüd kõik kustutand;
Ma usun seda südamest —
Kristus mind lunastand.“

Kui sind praegusel hetkel rõhub mingi patt, mille oled teinud nüüd või pika aja eest, siis vaata Jeesusele ristil; usu, mida Jumal sulle tõendab, et see patt, mis sind rõhub, lasti Tema peale tulla (Js 53:6). Täna Jumalat, et patt on täiesti kustutatud; ole tänulik oma Jeesusele, kes kandis selle sinu eest ja ära lase end enam sellest rõhuda! See on jäme tänamatus Jumala vastu, kui sa piinad ennast pattudega, mis Tema oma lõpmatus armastuses on kustutanud. Vaata püsivalt Ristilöödud ja jätkka oma rännakut Jumala armu päikesepaistes. Kui kallid on hind, millega sulle on võidetud Jumala meeleheha! Täna Teda sellega, et sa usaldad armu ning käid selle valguses.

2. Me peame vaatama Jeesusele kui meie ülestõusnud Õnnistegijale, kellele on antud kõik meelevald taevast ja maa peal ja kellel on võim hoida meid tunnistundi. Tunnen sa end just nüüd ahvatletud patule? Siis tuleta meelde, et Jeesus on surnuist üles tõusnud; tuleta meelde, et Ta nüüd elab aus Jumala

paremal käel; tuleta meelde, et Temale on antud kõik meelevald taevas ja maa peal ja et Tema on see, kes sulle just nüüd võib võidu anda!

Usu, kui Jumal ütleb sulle oma Sõnas, et Jeesusel on meelevald *täiesti* päästa (Hb 7:25), et Tal on meelevald sulle võit anda just selle patu üle, mis sind praegu kiusab! Palu Teda, et Ta annab sulle võidu! Oota võitu Tema läbi!

Vaata Jeesusele, Võiduvürstile, siis on sul iga päev, iga tund, iga hetk võit patu üle! „Pea meeles Jeesust Kristust, kes on surnuist üles tõusnud“ (2Tm 2:8).

Jumal on meid kõiki võiduella kutsunud ja võidurikka elu saladus on alatine vaatamine Jeesusele, Ülestõusnule. Vaata Ristilöödule — ja sa leiad andestuse ning maitset rahu. Vaata Ülestõusnule — ja sul on silmapilkselt võit patu võimuse üle. Oled sa vaate Temalt ära pööranud, oled sa alistunud kiusatusele, siis tunnista oma patt ja tea, et see on andestatud, sest Jumal ütleb seda (1Jh 1:9). Siis vaata uuesti Jeesusele, Ülestõusnule, et Tema annaks sulle võidu, ja jää kindlaks Temale vaatamises.

3. Me peame vaatama Jeesusele kui Ühele, keda peame järgima oma igapäevases elus. Meie Issand Jeesus ütleb oma jüngreile veel täna seda, mis Ta ütles esimesile jüngreile: „Käige minu järel!“ Usuelu saladus peitub sõnas *järelkäimine*. „Kes ütleb enese Tema sisse jäävat, seesama peab ka käima nõnda, kui Tema on käinud“ (1Jh 2:6).

Ebaõnnestumise põhjuseks usuelus on sageli see, et me püüame järgida mõnda head inimest, keda me väga imetleme. On väga ebakindel asi järgida mõnd meest või naist, olgu nad ka ei tea kui tublid. Kui me järgime inimesi, peame me eksima. On olnud ainult Üks täiuslik inimene maa peal — see on Inimene Jeesus Kristus. Kui me järgime mõnd teist inimest, siis omastame me ennem küll tema vigu kui voorusi. Vaadake Jeesusele, ja ainult Temale, Tema on teie Juht!

Olete te kunagi kahevahel, mida te peate tegema, siis küsige: mida teeks Jeesus? Paluge Jumalat, et Ta näitab teile oma Vaimu läbi, mida teeks Jeesus! Uurige oma Piiblit, et tunnetada, mida tegi Jeesus, ja järgige Teda! Kui näib nii, nagu ei järgiks ükski teine Teda, siis jõudke selgusele selles, et vähemalt teie järgite Teda. Ärge raisake oma aega sellega, et arvustate neid, kes ei järgi Jeesust! Hoolitsege selle eest, et teie ise järgite Teda. Kui te peatute teiste juures, kes ei järgi Jeesust, ütleb Jeesus teile: „Mis sul sellega asja? Käi sina minu järel!“ (Jh 21:22). See pole sinu asi, mida tähendab Jeesuse järgimine teistele inimestele. Küsimus on ainult: mis tähendab Jeesuse järgimine sinule?

Elu muutub päris lihtsaks, kui vaid järgitakse Jeesust. Muidugi tekib sul küsimusi, aga keerukamgi küsimus muutub päevselgeks, kui sa kogu südamega oled otsustanud kõiges Jeesust järgida. Saatan sosistab sulle tihti: „See ja teine vaga mees teeb seda või teist.“ Sul tarvitseb ainult vastata: „See ei puutu minusse, mida teeb see või teine. Minule on tähtis vaid üks: mida teeks Jeesus?“

Ainult Jeesust järgida on vabaduse elu. Seevastu on aga selle inimese elu, kes oma teekäimises vaatab oma ümbruse eluviisidele ning järgib neid, täis kõverusi, ringteesid ja lõkse. Vaadake alatiselt Jeesusele! Järgige Teda täis usaldust, kuhu iganes Ta teid ka viib! See on „õigete teerada, mis särab kui valgus, mis paistab ikka heledamini, kuni päev täis on“ (Õp 4:18). Jeesus on „maailma valgus; kes Tema järel käib, see ei käi pimeduses, vaid temal peab elu valgus olema“ (Jh 8:12).

LIITV KOGUDUSEGA!

Osaduseta teiste usklikekudega ei saa ei noor ega vana usklike areneda õigesti.

Kõik kogudused koosnevad ebatäiuslikest meestest ja naistest, järelikult on nad ise kõik ebatäiuslikud. Aga ometi on nad Jumalale armsad. Iga usklike peaks endale selgeks tegema, et ta kuulub ühesse neist; peaks endale avalikult koha võtma seal ja kandma vastutust, mis on seoses sellega.

On olemas nähtamatu kogudus. See koosneb kõikidest tõiusklikekudest, kes usu läbi on elu-ühenduses Jeesuse Kristusega. Kohe, kui sa pöördusid, said sa ka selle nähtamatu koguduse liikmeks. Kuid sellest ei jätku sulle. Iga üksik usklike vajab osasaamist teiste jumalalastega. Selle ühenduse leiab ta liitudes mõne organiseeritud usklikekude rühmitisega.

Kui me hoidume kõigist rühmitistest, lootes sel teel südamlikumasse osadusse astuda kõigi usklikekudega kõigis kogudusis, siis petame me iseendid. Meil puudub kasvatus, mis meile osaks saaks lähedases ühenduses mõne kogudusega. Olen tundnud hästimõtlevaid inimesi, kes keeldusid astumast mõnesse kogudusse, aga ma pole leidnud nende hulgas ühtegi, kelle vaimulik elu poleks selle all kannatanud.

Kui nelipühapäeval pöördus kolm tuhat, nad kohe ristiti ja liideti kogudusega (Ap 2:41 ja 47). Ja „nad jäid alati apostlite õpetusse ja osadusse ja leivamurdmisse ja palvetesse“ (Ap 2:42).

Me peaksime tegema nende eeskuju järgi. Kui te tõesti olete Issanda Jeesuse Kristuse vastu võtnud, siis niipea kui võimalik, otsige kogudus, kuhu kuuluvad need, kes ka on Kristuse vastu võtnud, ja liituge nendega!

Mitmes kohas ei ole teil valida mitmesuguste koguduste vahel, sest seal on olemas ainult üks. Mõnes teises kohas aga seisate te küsimuse ees: „Millise kogudusega pean ma liituma?“ Ärge raisake aega otsides täiuslikku kogudust! Sellist ei olegi. Kui te oma liitumisega viivitate seni, kuni leiате täiusliku koguduse, siis te ei liitu ühegagi; siis kuuluksite te kogudusse, kus ainus liige oleksite teie ise, ja see on kõige ebatäiuslikuni kogudus. Meelsamini oleksin mina liige kõige ebatäiuslikumas koguduses, mida ma tunnen, kui et ma ei kuuluks üldse kuhugi. —

Üksikud kogudused Pauluse ajal olid õige ebatäiuslikud. Lugege kirju korintlastele ja vaadake, kui ebatäiuslik oli kogudus Korintoses, kui palju oli temas ülekohut! Ja ometi ei tulnud apostel Paulusel meeldegi soovitada Korintose usklikele sellest ebatäiuslikust osadusest välja astuda. Ta manitses neid, et nad lahkuksid paganusest ja et neil ei oleks mingit osadust uskmatutega (2Kr 6:14—18), aga me ei loe ühtki sõna sellest, et nad peaksid sellest ebatäiuslikust kogudusest Korintoses lahkuma. Ta käskis Korintose kogudust välja panna mõned isikud, kelle eluviisid olid kõlbmatud (1Kr 5:11—13), aga ta ei öelnud koguduseliikmetele, et nad peaksid osadusest välja astuma seepärast, et need isikud polnud veel välja pandud.

Kuna pole olemas täiuslikku kogudust, siis otsige parim, mille võite leida! Liituge sellisega, kus usutakse ja kuulutatakse täit Piiblit! Hoiduge kogudustest, kus avalikult või varjatult kuulutatakse mingit õpetust, mis nõrgestab teie usku Piiblist kui ustavasse Jumala ilmutusse ning usu ja elu juhendisse! Liituge kogudusega, kus valitseb palvevaim, milles hoolsasti külastatakse palvekoosolekuid! Liituge kogudusega, kus agaralt püütakse kadunuid päästa, kus õpetatakse ning kasvatatakse noori usklike, kus armastatakse vaeseid ja hüljatuid! Liituge kogudusega, kes on endale võtnud ülesandeks selle, mis oli ka meie Issanda Jeesuse elutööks: „Otsida ja õndsaks teha neid, kes on kadunud.“

Kui sinu elukohas on mitmeid kogudusi, kus Jumala Vaim töötab, siis liitu sellega, kes õpetuses, korralduses ja jumalateenistusviisides kõige rohkem vastab sinu veendumustele.

Küsimused, mis on lahkkelisid tekitanud mitmesuguste usutunnistuste vahel, on väga väikesed võrrelduna põhitõdedega, mille läbi nad on ühendatud. Kui sa ei leia kogudust, kes vastaks antud eeskujule, siis otsi selline, kes on sellele kõige lähedasem! Liitu sellega ja püüa seda palve ning töö läbi teha selleks, kes ta peaks olema Jeesuse Kristuse kogudusena! Ära raiska oma jõudu koguduse või selle juhtide arvustamisega! Püüa tunnetada head temas ja tema juhtides ja toeta neid jõudu mööda. Hoidu otsustanult — aga lärmi tegemata — kõigest ülekohtust! Püüa seda parandada! Ära kaota julgust, kui sa ei suuda seda parandada ühe päevaga, ühe nädalaga, ühe kuuga või ühe aastaga! Kannatlik armastus, palve ja töö kindlasti kannavad aja jooksul vilja. Kui sa tõmbud tagasi nurisedes või laites, ei saavuta sa midagi. Sa vaid teed vastumeelseks enese ja tõe, mille eest sa seisad.

PIIBLI UURIMINE

Uskliku vaimuliku elu arenemiseks pole miski tähtsam kui korrapärane, süstemaatiline piibliuurimine. Niihästi loomulikus kui ka vaimulikus elus oleneb me tervis sellest, mida me sööme ja kui palju me sööme. Toit, mida vajab hing, peitub ühes raamatus, Piiblis. Iga ustav vaimulik toidab oma kuulajaid Jumala Sõnaga. Aga sest pole küllalt. Tema võib meid toita vaid üks või kaks päeva nädalas, me vajame toitu aga igapäev. Me ei tohi aga ka mitte olla ärarippuvad teiste toitmisest; me peame ka ise sööma õppima. Kui me uurime Piiblit nii, kuidas on me kohus, siis saame teatud määrani olla rippumatud inimlikkudest õpetajatest. Kui me õnnetuks me jutlustaja oleks mees, kes pole tunnetanud Jumala tõe, siis me ei kannataks selle all.

Me elame ajas, kus väärdõpetusi võrsub igast küljest, ja ainult see usklik on kindel, et ta ei viida eksiteele, kes igapäev ise uurib oma Piiblit.

Apostel Paulus ütleb Efesose koguduse vanematele, et lähedal on aeg, kus nende keskele tulevad hirmsad hundid, kes ei anna armu karjale; et ka nende eneste seast tõusevad mehed, kes levitavad väärdõpetusi, et meelitada jüngreid eneste järele. Aga ta ütleb neile ka ühtlasi, kuidas nad hoitakse nii hädaohtlikkudel aegadel. Ta ütleb: „Mina annan teid Jumala ja Tema armusõna hoolde, kes on vägev teid üles ehitama ja andma teile pärandust kõikide seas, kes on pühitsetud“ (Ap 20:20—32).

Põhinedes armusõnale hoitakse nad neid ümbritsevatest eksiõpetustest, mida levitavad isegi koguduse juhid.

Kui Paulus hiljem kirjutab Efesose koguduse piiskopile, ütleb ta: „Aga pahad inimesed ja petised lähevad ikka peale kurjemaks, nemad eksitavad ja neid eksitatakse“ (2Tm 3:13). Siis jätkab ta, öeldes piiskop Timoteosele, kuidas tema ja tema usklikud vennad hoitakse sellistel järjest kasvava hädaohu aegadel, nimelt uurides Pühakirja, mis võib inimesi targaks teha õndsuseks (2Tm 3:14—15).

Edasi öeldakse: „Kõik Pühakiri on Jumalast sisse antud ja saadab kasu õpetuseks, noomimiseks, parandamiseks, juhutamiseks, mis õiguses on, et jumala-inimene võiks olla täiesti kõlblik ja valmistatud kõigele heale tööle“ (2Tm 3:16—17).

See tahab öelda: Pühakirja uurimise läbi saab inimene terveks õpetuses, vabastatuks patust, ta kasvatatakse õiguseks ja täielikult varustatakse kõigele heale tööle. Me vaimne tervis, me kasvamine, me jõud, me võit patu üle, me

terve tunnetus, me rõõm ja me rahu Kristuses, me puhastus sisemisest ja välisest patust, me tublidus teenimises — kõik oleneb sellest, kas me uurime Jumala Sõna. See, kes jätab hooletusse oma Piibli, läheb oma usueluga karidele. See aga, kes uurib oma Piiblit õiges vaimus ja kindlas korras, saab usuelus edasi.

See asetab meid küsimuse ette: „Kuidas loeme meie oma Piiblit?“

1. Me peame teda lugema igapäev (Ap 17:11). See on tähtsaim. Sest ei piisa sellest, et me vahetevahel kulutame selleks pikema aja. Ainult siis, kui me kindel põhimõte on mitte lasta ühtki päeva mööduda ilma tõsise piibliuurimiseta, võime me arvestada häid tagajärgi. Iga päev, mille laseme ilma ustava piibliuurimiseta mööduda, avab patule ja eksimustele ukse meie ellu.

Nende ridade kirjutaja on usklik kauem kui veerandsada aastat, aga ta ei julgeks lasta ühtki päeva mööduda kuulamata Jumala häält, mis räägib meie vastu Tema Sõnas.

Selle punkti vastu eksivad paljud usklikud. Nad muutuvad muretuks; nad lasevad mööduda ühe ja sageli rohkem päevi, ilma et nad Jumalat lasevad vaikuses oma Sõna läbi rääkida nende vastu. Mr. Moody mainib kord väga õigesti: „Palves räägime meie Jumalaga. Kui me loeme Piiblit, räägib Jumal meiega, ja on hea, kui me Temale anname kõige rohkem võimalust kõnelemiseks.“

Me peaksime endile igapäev hoidma ühe kindla aja piibliuurimiseks. Ei ole hea, kui seatakse endale reegliks lugeda nii ja nii mitu peatükki päevas. See viib sobimatule ruttamisele, pealiskaudsusele ning mõtetelagedusele. Parem on aga, kui määratakse endale kindel ajavahemik piibliuurimiseks. Mõnedel inimestel on käepärast rohkem aega kui teistel, aga viisteist minutit päevas peaks iga usklik pühendama oma Piibilile. Ma määrän sellepärast nii lühikese aja, et ükski algaja ei läheks araks. Kui noor usklik kohe määrab endale kaks või kolm tundi piiblitlugemiseks, siis võib ta kergesti ebatruuks saada oma otsusele ja selle tagajärjel muutub ta julgusetuks. Ometi tean ma paljusid väga tegevaid inimesi, kes aastate vältel esimese tunni päevas, mõned isegi kaks esimest tundi päevas, pühendasid piibliuurimisele. —

Surnud krahv Cairns, Inglise riigikantsler, oli üks oma aja tegevamaid mehi. Tema abikaasa aga ütles mulle, et ta igapäev olevat tõusnud hommikul vara, et palvetada ning uurida Piiblit. „Sageli oli kell kaks öösi,“ ütles ta, „kui me tulime parlamendist koju, aga sellest hoolimata tõusis ta nagu ikka hommikul vara üles, kuna ta ei võinud olla ilma vaikse tunnita.“ Krahv Gains'ist teatakse ka, et ta olevat öelnud: „Kui minu elu mingil viisil oli edukas, siis võin ma seda panna minu harjumuse arvele — veeta kaks esimest tundi palves ja Piibli juures.“

On ka tähtis valida õige aeg uurimiseks. Kus võimalik, on parim, kui selleks võetakse tund kohe hommikul pärast ülestõusmist. Kõige ebasobivam aeg on õhtul hilja. Loomulikult on hea enne magamaminekut veel üks lühike sõna lugeda, et Jumala Sõna oleks viimane, mida me süda vastu võtab. Aga tegelik uurimine peaks toimuma ajal, kus vaim on värske ning jõuline. Millise aja me ka kindlaks ei määraks — me peaksime sellest murdmatult kinni pidama.

2. Me peame uurima Piiblit süstemaatiliselt. Palju aega läheb kaduma, kui loetakse Piiblit plaanitult. Samal ajal aga saavutame me kavakindla uurimisega palju rohkem. Otsi endale teatud koht, kus võid lugeda segamatult, ja tee endale kindel plaan, mille järgi sa loed!

Ma annan noortele algajatele nõu alata Johannese evangeeliumiga ja seda lugeda mitte üks kord, vaid viis korda järgemööda. Siis teha samuti ka Luuka evangeeliumiga ja Apostlite tegudega, 1. kirjaga tessalooniklastele, Johannese

1. kirjaga, Rooma ja Efesose raamatuga; nii iga raamat viis korda järgemööda.

Oled sa seda teinud, siis oled nii kaugel, et võid alustada põhjalikumat uurimist. On hea meetod alata 1. Moosese raamatuga ja lugeda Piiblit järjekorras. Loe iga peatükki mitu korda ja vasta igas üksikus järgmistele küsimustele:

(a.) Mis on selle peatüki sisu põhijoontes? (Ütle seda ühe sõna või lausega!)

(b.) Millist tõe õpetatakse ning tõstetakse eriti esile selles peatükis?

(c.) Milline on tähtsaim õpetus?

(d.) Milline on tähtsaim salm?

(e.) Millised on tähtsaimad isikud, keda mainitakse selles peatükis?

(f.) Mida õpetab see peatükk Jeesusest Kristusest? Võta sel viisil läbi kogu Piibel!

Järgmisel viisil võib üksikuid, eriti tähtsaid peatükke Piiblis veelgi põhjalikumalt uurida, kuid seda meetodit ei saa kasutada iga peatüki juures.

(1.) Loe peatükki, mille sa tahad täna läbi võtta, viis korda, ja vähemalt üks kord valju häälega! Iga kord saab sulle seal tähtsaks midagi muud.

(2.) Jaota peatükk kärbetesse vastavalt mõttekäigule ja otsi igale kärpele pealkiri, mis ilmselt väljendab sisu!

Võtame näit. 1. Johannese 5. peatüki. Selle võiks jaotada järgmiselt:

Esimene osa: 1.—3. salmini — uskliku õilis päritolu.

Teine osa: 4. ja 5. salm — uskliku auline võit.

Kolmas osa: 6.—10. salmini — uskliku kindel usualus.

Neljas osa: 11. ja 12. salm — uskliku arvatamatu omandus.

Viies osa: 13. salm — uskliku õnnis teadvus.

Kuues osa: 14. ja 15. salm — uskliku kindel usaldus.

Seitsmes osa: 16. ja 17. salm — uskliku volitus ja vastutus.

Kaheksas osa: 18. ja 19. salm — uskliku täielik kaitse.

Üheksas osa: 20. salm — uskliku kallis teadmine.

Kümnes osa: 21. salm — uskliku alatine kohus.

(3.) Kirjuta peatüki peamõtted järjekorras üles!

(4.) Märgi endale peatükis ettetulevad isikud ja väljendusi nende iseloomu kohta!

(5.) Märgi endale tähtsamad õpetused peatükist; korralda nad umbes järgmiselt: õpetused Jumalast, Pühast Vaimust jne.

(6.) Otsi üles peatüki põhitõde,

(a.) salm, milles on kokku võetud peatüki sisu (kui on olemas selline),

(b.) parim salm peatükis! Kriipsuta see alla ja õpi pähe!

(7.) Kirjuta üles, millise uue tõe oled õppinud sellest peatükist!

(8.) Kirjuta üles, millist juba tuntud tõe tunnetasid uue selgusega!

(9.) Milliseid kindlaid otsuseid oma elu suhtes tegid selle peatüki uurimisel?

On hea, kui sa sel viisil võtad läbi: kõik peatükid neljast evangeeliumist ja Apostlite tegudest, kaheksa esimest peatükki Rooma raamatust, 1. Korintose 12., 13. ja 15. peatüki, esimesed 6 peatükki 2. Korintose kirjast, kõik peatükid Galaatia, Efesose, Filipi, 1. Tessaloonika ja 1. Johannese kirjast. Vahelduseks uuri ka mõne teise plaani järgi!

Väga tulus on Piiblit uurida mitmesuguste teemade järgi, nagu eriti Moody seda tegi. Võta suured teemad, millest õpetab Piibel; näiteks Püha Vaim, palve, Kristuse veri, patt, kohus, arm, õigeksmõistmine, uuestisünd, pühitsus, usk, patukahetsus, Kristuse iseloom, Kristuse ülestõusmine, Kristuse taevasseminek, Kristuse jälletulek, päästmisteadvus, Jumala armastus, armastus Jumala, Kristuse, vendade ja kõigi inimeste vastu, taevast, põrgu. Jälgi mõne piiblisõnaraamatu abil mõnda neist teemadest läbi kogu Piibli!

3. Me peame lugema Piiblit tervikuna — kogu Piiblit. Paljud piiblilugejad

teevad vea, et nad loevad vaid meeltülendavaid kirjakohti ja nii ei õpi nad Piiblit tervikuna tundma. Paljud tähtsad piiblitõed jäävad neile selle tõttu tundmatuks. Loe Piiblit ikka jälle otsast peale, iga päev üks osa Vanast ja osa Uuest Testamendist! Loe ka iga päev vähemalt üks psalm!

On hea, kui vahetevahel loetakse mõni raamat Piiblist tervikuna algusest lõpuni katkestamatult läbi. Mõnedele raamatutele kulub üks või kaks tundi, enamikule aga jätkub mõnest minutist. Need lühemad raamatud Piiblis peaks korduvalt tervikuna läbi loetama.

4. Me peame Piiblit lugema tähelepanuga. Ära loe liiga ruttu! Peaviga piibliuurimise juures on ruttamine ja tähelepanematus. Piibel toob meile kasu vaid tõe läbi, mida ta sisaldab: tal pole maagilist mõju. Parem lugeda tähelepanelikult üks salm kui lugeda mõtlematult kaksteistkümmend peatükki. Mõnikord haarab sind mõni salm eriliselt. Ära rutta sellest mööda! Peatu ja mõtle sellele oma südames! Kriipsuta alla oma Piiblis, mis sind mõjustab! Selleks pole vaja eralist süsteemi. Mõtle vaid järele allakriipsutatule üle! Jumal nimetab õndsaks meest, kes mõtleb Tema käsuõpetusi järele ööd ja päevad (Ps 1:2).

On imeline, kuidas meile avaneb mõni kirjakoht, kui me teda ikka ja jälle loeme, paneme tähele iga sõna ja püüame mõista tema täpset mõtet ja täielikku tähendust, õpi pähe need kohad, mis on sulle saanud tähtsaks (Ps. 119:11); märgi endale salm ja koht, kus ta seisab! Kirjuta peatükk ja salm ka oma mällu! Üks usklik mees, kes oli tööga üle koormatud, kohtas mind kord teel raudteejaama. „Ütle mulle ruttu, kuidas pean ma oma Piiblit lugema? Ainult üks sõna!“ hüüdis ta mulle. „Järelemõtlikult,“ vastasin mina.

5. Me peame lugema Piiblit võrreldes Kirja Kirjaga. Parim kommentaar Piiblile on Piibel ise. Kui sa silmad Piiblis mõnd tähtsat kohta, leiad sa kindlasti koha, mis eelmist selgitab. On väga hea otsida igale salmile paralleelkoht, mis Piiblis on antud. Ka võib piiblisõnaraamatu abil üles otsida piiblikohad, mis käsitlevad meile raskust tegevat küsimust, et sel viisil selle kohta valgust saada.

6. Me peame Piiblit uskudes lugema. Apostel Paulus ütleb oma kirjas tessalooniklastele: „Seepärast täname meie ka Jumalat lõppemata, et kui teie saite meie käest Jumala kuulutatud sõna, te võtsite seda vastu ei mitte kui inimeste sõna, vaid nõnda kui see tõesti on, kui Jumala sõna, kes ka tegev on teie sees, kes teie usute“ (1Ts 2:13). Õnnis, kes võtab Jumala Sõna vastu nagu need usklikud Tessaloonikas, sellena, mis ta tõesti on, Jumala Sõnana. Sellise inimese sees „on ta tegev“.

Piibel on Jumala Sõna — ja nagu igast raamatust, nii saame ka sellest kõige rohkem kasu, kui võtame teda sellisena, kui ta tõesti on. Sageli öeldakse, et me peaksime lugema Piiblit nagu iga teist raamatut. See sõna sisaldab tõtt — aga ka ühe suure eksituse. On tõsi, et Piibel on raamat nagu teisedki raamatud ning allub samadele grammatika- ja kirjandusreeglitele, aga siiski on Piibel ainulaadne raamat. Ta on midagi, mida pole ükski teine raamat, ta on Jumala Sõna. Igale otsekohele inimesele võib seda selgesti tõestada. Seepärast peaks uuritama Piiblit, nagu ei uurita ühtki teist raamatut, nagu Jumala Sõna. See sisaldab endas viis punkti:

(1.) Et täiesti mõista Kirja mõtet, vajame rohkem agarust, rohkem hoolt ja otsekoheust, kui seda kasutame kõigi teiste raamatute uurimisel. On tähtis mõista inimeste mõtteid. On aga suurima tähtsusega tunnetada Jumala mõtteid. Siin on koht, kus võime ära tunda Jumala mõtteid, sest selles raamatus ilmutab Ta oma mõtteid.

(2.) Kiire ja tingimusteta tunnustamine ja allumine sellele, mille oleme tunnetanud Kirja õpetusena. Näigu see küll meeletuna ning võimatu — me ei pea seda sellepärast vähem tunnustama. Kui see raamat on Jumala Sõna, kui rumalad oleme me siis, tahtes Tema õpetusi alistada meie piiratud mõistuse kriitikale. Kui üks väike poiss ei usu oma isa tarku ütlust, kuna need tema lapsmõistusele näivad rumalatena, siis pole ta mitte mõttetark, vaid narr. Aga suurim mõtleja inimeste hulgas on vaid rumal laps võrrelduna igavese Jumalaga. Ja kui me ei usu Jumala ütlust Tema Sõnas, kuna need meie lapsikule mõistusele näivad rumalatena, siis pole me mitte mõttetargad, vaid narrid. Kui me oleme Piiblit tunnustanud Jumala Sõnana, siis peab tema selge õpetus lõpu tegema kõigile meie vaidlustele ja arutlustele.

(3.) Tingimusteta usaldus kõigi tema töotuste suhtes nende pikkuses, laiuses, sügavuses ja kõrguses. See, kes uurib Piiblit kui Jumala Sõna, ütleb iga töotuse kohta, kui see ka kaugelt ületab meie mõistuse: „Jumal, kes ei või valetada, on seda töötanud; nii tahan ma seda omaks võtta.“ Märgi endale, millise töotuse sa oled omandanud! Otsi igapäev üks uus töotus sinu Isalt taevas! Ta on sinu käsutusse andnud „oma aurikkuse“ (Fl 4:19). Ma ei tea ühtegi paremat vahendit taevaste rikkuste kogumiseks kui igapäev otsida uusi töotusi ja neid võtta enda valdusse.

(4.) Sõnakuulelikkus. „Aga olge sõna tegijad ja ei mitte ainult kuuljad, et teie väärmõtlemise läbi endid ei peta“ (Jk 1:22). Mitte miski ei aita sind paremini mõista Piiblit kui otsus olla kuulekas. Jeesus ütleb: „Kui keegi Tema tahtmise järgi tahab teha, see tunneb, kas see õpetus on Jumalast“ (Jh 7:17). Üleantud tahe teeb silmad selgeks. Kui silm on selge (s.t. kui meie tahe on täiesti Jumalale üle antud), on kogu meie ihu selge. On meie silm aga paha (s.t. kui me püüame teenida kaht isandat ja ei taha täielikult anduda ühele isandale, Jumalale), on kogu meie ihu pime (Mt 6:24). Mõni koht, mis sulle praegu näib tumedana, läheks päevselgeks, kui sa oleksid tahteline kõiges Piiblile kuulekas olema.

Iga käsku, mille leiame Piiblist ja mis maksab ka meile isiklikult, peaksime kohe täitma. On tähelepanuväärne, kui ruttu me kaotame rõõmu Jumala riigi töös ja kui pea Piibli õpetused muutuvad meile arusaamatuks, kui me mingisuguses punktis ei taha kuulekad olla. Ma olen sageli tundnud inimesi, kes armastasid Piiblit, kes olid agarad töös Issandale ja kel oli selge tötundmine. Aga nad leidsid Piiblis ühe nõude, millele nad ei tahtnud alistuda. Võib-olla nõuti neilt ohvrit — ja nad polnud tahtelised seda tooma. Siis vähenes nende armastus Jumala Sõna vastu kiiresti ning nende usk Kirjasse hakkas kõikuma. Ja varsti olid nad kaugel selgest tötundmisest. Miski ei valgusta mõistust niipalju kui sõnakuulelikkus; miski ei tumesta teda rohkem kui sõnakuulmatus. Kuulekus äratuntud tõe vastu teeb sind võimeliseks tunnetama uusi tõdesid. Sõnakuulmatus ühe tõe vastu tumestab sulle kõik tõesed.

Harjuta end kiires, täpses, tingimusteta, rõõmsas kuulekuses kõigi Jumala käskude vastu, mis Kirja ühtekuuluvuse järgi maksavad ka sulle! Oota oma Kuningalt uusi käske! Nad näitavad teed uutele õnnistustele. Jumala käsud on ainult teenäitajad, mis märgivad tee, mis viib ajalikule edenemisele ning õnnistustele ja igavesse ausse.

(5.) Uurida Piiblit Jumala Sõnana sisaldab mõtet, et me loeme teda nii, nagu räägiks Jumala oma häälega otsekohe meie vastu. Kui sa avad oma Piibli, siis tee endale selgeks, et sa oled astunud Jumala ligiolusse ja et Tema nüüd räägib sinu vastu. Lase see sulle olla nii kindel, nagu seisaks Tema nähtavalt sinu ees! Ütle endale: „Jumal tahab nüüd kõnelda minuga.“ See toob elu ja rõõmu sinu piibliuurimisse, kui oled sügavalt teadlik, et Jumal ise räägib sinu vastu, kui sa

loed. Nii muutub sinu piiblilugemine isiklikuks läbikäimiseks Jumalaga.

(6.) Maarjal oli auline eesõigus istuda ühel päeval Jeesuse jalgade juures ning kuulata Tema kõnet. Aga kui meie loeme Piiblit kui Jumala Sõna, Tema ligiolu teadvuses, siis on meil igapäev eesõigus istuda Tema jalgade juures ning kuulata Tema kõnet. Nii mitmelegi muutuks see, mida ta teostab ainult harjumuse kohaselt kohusetäitmisenä, auliseks, õnnestavaks eesõiguseks, kui ta igakord, kui avab Piibli, ütleb endale: „Nüüd räägib Jumal, minu Isa, minuga.“ Kui loeme Piiblit põlvedel, on meile Jumala ligiolu veel sügavamalt tuntav. Teatud määral muutus Piibel mulle uueks raamatuks, kui hakkasin teda põlvedel lugema.

(7.) Me peame uurima Piiblit paludes. Jumal, Piibli autor, tahab ka tema seletaja olla. Ta tahab seda meile seletada, kui me Teda selle pärast palume. Kes tõsidusega ja usuga palub koos laulikuga: „**Tee lahti mu silmad, et ma näen Sinu imeasju Su käsuõpetusest**“ (Ps 119:18), selle silmad avatakse ja ta saab näha ilu ja imesid Jumala Sõnas, milledest ta ei osanud unistadagi. Võta seda eriti täpselt! Igakord, kui avad oma Piibli — olgu see ka ainult mõneks minutiks —, palu Jumalalt, et Tema annaks sulle lahtised ja valgustatud silmad, ja oota, et Ta seda teeb! Igakord, kui sa kohtad mõnd raskust Piiblis, pane see Jumala ette, palu Temalt selgitust ja oota seda Temalt!

Mõnikord murdes pead mõne kirjakohta üle tuleb meile mõte: „Oh, oleks keegi Kirja tundja siin, kes võiks mulle seda seletada!“ Nüüd aga — Jumal on ikka ligiolev. Ta mõistab Piiblit paremini kui ükski inimlik õpetaja. Ütle Temale oma raskus ja palu Teda, et Ta seletaks seda sulle! Jeesus ütleb: „**Aga kui Tema, tõe Vaim, tuleb, see juhatab teid kõige tõe sisse**“ (Jh 16:13). Ka nõdremal usklikul on eesõigus, Püha Vaim tahab tema juht olla Jumala Sõna uurimisel.

Ma olen tundnud paljusid lihtsaid, harimatuid inimesi, kes said oma piiblilugemisest rohkem kasu kui enamik suuri teolooge, keda olen kohanud. Nad olid tunnetanud oma eesõigust omada piibliuurimisel õpetajana Püha Vaimu. Piiblikommentaariid võivad olla väga kasulikud. Aga kui sind juhatab Püha Vaim, õpid sa palju rohkem, mis sulle kasuks tuleb, kui kõigist kunagi väljaantud kommentaaridest kokku.

(8.) Vabad hetked peame kasutama piiblilugemiseks. Igas inimelus läheb iga päev kaduma palju minuteid, näit. kui oodatakse söögiaega, reisitakse rongil või sõidetakse omnibussis. Olgu sul alati käepärast taskupiibel või Testament ja kasuta neid kuldseid minuteid, täites neid parima sisuga: kuulates Jumala häält!

(9.) Peame jätma Sõna meelde ja sellele mõtlema oma südames. See hoiab meid patu (Ps 119:11) ja vääroõpetuse (Ap 20:29, 30, 32; 2Tm 3:13—15) eest. See täidab me südame rõõmuga (Jr 15:16) ja rahuga (Ps 85:9). See annab meile võitu kurja üle (1Jh 2:14); see annab meile väge palves (Jh 15:7); see teeb meid targemaks kui vanad ja meie vaenlased (Ps 1:19, 98, 100, 130); see teeb meid „**täiesti kõlblikuks ja kõigele heale tööle valmistatuks**“ (2Tm 3:16 ja 17). Katseta seda! Ära õpi salme pähe juhuslikult, vaid kooskõlas! Märgi järjekorras üles salmid, mis kuuluvad teatud mõistete juurde! Jäta meelde ka peatükk ja salm, nii et saad osutada teksti, kui keegi tahab sellele vastu vaielda! Muretse endale uurimiseks hea Piibel laia äärega, kus on ruumi märkmete tegemiseks ning paralleelkohtade kirjutamiseks!

Tarvita uurimise juures ikka seda Piiblit! Varsti muutub ta sulle hädavajalikuks ja on sulle kui avatud varakamber, millest sa igapäev võid esile tuua uusi kallivarasid (Jr 45:3).

RASKUSI PIIBLIS

arem või hiljem leiab iga noor usklik Piiblist kohti, mis valmistavad raskust mõistusele ja usule. Paljudele noortele usklikele saavad need raskused tõsiseks takistuseks usuelus. Nende usk tumestub mõnikord päeviks, nädalaiks või kuudeks. Just siin vajavad nad mõistlikku nõuannet. Me ei taha salata, et on olemas selliseid raskusi; vastupidi, me vaatame neile avalikult näkku ja võtame nad kaalumisele.

Mida hakkame peale raskustega, mida varem või hiljem kohtab iga mõtleja piiblitlugeja?

1. Esimene asi, mis meil on öelda nende raskuste suhtes, on: asja iseloomu tõttu on meil põhjust eeldada raskusi. Mõningad inimesed on üllatunud ning jahmunud sellepärast, et Piiblis on raskusi. Mina oleksin veel enam üllatunud ning kohmetunud, kui seal raskusi poleks. Mis on Piibel? Tema on ääretult suure, täiuslikult targa, absoluutselt püha Jumala vaimu, tahte ja olemuse ilmutus. Kellele on määratud see ilmutus? Meestele ja naistele nagu sina ja mina, surelikele olenditele; inimestele, kes on ebatäiuslikud oma vaimses arengus ja oma iseloomus, selle tõttu on nad ebatäiuslikud ka tunnetamises ja vaimulikus otsustamises.

Nii peab asja iseloomu tõttu tulema raskusi, kus sellistele isikutele saab osaks selline ilmutus. Kui lõplik näeb vaeva lõpmatu mõistmiseks, peab tekkima raskus. Kui mittetargad vaatlevad täiuslikult targa ütlusi, on paljud neile mõistetamatu, ja paljud asjad näivad nende ebaküpsele, ähmasele vaimule rumalustena.

Kui patused olendid kuulevad ühe täiuslikult püha Olendi nõudeid, peavad nad mõningate Tema nõudmiste üle jahmatama, ja kui nad vaatlevad Tema tegusid, peavad nad nendegi üle jahmatama. Tema teod peavad näima neile liiga valjud, karmid, tõsised ning kohutavad. On selge, et sellises ilmutuses nagu Piibel, peab peituma raskusi meile.

Kui keegi annaks mulle raamatu, mis on nii lihtne kui ükskordüks, ja ütleks: „See on Jumala Sõna, milles Tema on kogu oma tahte ja tarkuse ilmutanud“, siis raputaksin ma pead ja ütleksin: „Seda ei või ma uskuda. See on liiga kerge selleks, et olla igavese Tarkuse täiuslik ilmutus.“ Jumala vaimu, tahte ja olemuse täiuslikus ilmutuses peab olema mõndagi rasket algajale, ja isegi parimad ning targimad meist on ainult algajad.

2. Teiseks võime öelda nende raskuste kohta: üks raskus mingis õpetuses või üks tõsine vastuväide mingile õpetusele ei tõenda veel sugugi, et see õpetus on väär. Mõned mittemõtledjad inimesed usuvad seda. Nad tõukavad end mõne raskuse vastu usuteel Piibli jumaliku algupära ja täieliku eksimatuse suhtes, ja järeldavad sellest kohe, et see õpetus ei pea paika. See on väga ebaloogiline. Peatu veidi, mõtle järele ja ole mõistlik ning õiglane! Niisama suured raskused tabasid kunagi enamikku teaduslike tõekspidamiste tunnustamist, mida tänapäeval ustakse kõikjal.

Kui Kopernikus avaldas oma tänapäeval kogu maailmas tunnustatud süsteemi, põrkas see kokku tõsise vastuväitega: kui see teooria oli tõsi, siis pidi planeet Veenus omama faase nagu kuugi. Aga parima tol ajal olemasoleva pikksilmaga ei võidud avastada neid faase. Väited selle teooria poolt olid aga nii kindlad, et see võeti vastu, hoolimata näilikut ümberlukatamatuist vastuväiteist. Kui hiljem võidi valmistada teravamaid pikksilmi, tuli ilmsiks, et Veenus omas tõesti faase. Kogu raskus tekkis — nagu Piibli juureski — inimese teadmatuse pärast selle juures arvestatavate tõsiasjade suhtes.

Loomuliku inimõistuse loogika, mis avaldub teaduslikel aladel, nõuab, et

mingit teooriat ustaks, kui positiivne väide selleks peab paika, hoolimata raskustest väikestes kõrvalasjades.

Meil on täiesti paikapidav tõendus, et Piibel on Jumala Sõna. Jumala enda ilmutus endast, Tema kavatsustest, Tema tahtest, inimese kohustusest ja määramisest, vaimulikkudest ja igavestest tõsiasjadest. Seepärast peab iga mõistlik mees ja iga mõistlik naine seda uskuma, hoolimata raskustest kõrvalasjades. See on pealiskaudne mõtleja, kes loobub hästituntud tõest sellepärast, et ta ei saa üksikuid fakte kokkukõlla viia selle tõega. Ja see on pealiskaudne piiblitugeja, kes loobub tunnustamast Piibli jumalikku algupära ja eksimatust sellepärast, et ta ei saa mõningaid arvatavaid tõsiasju selle õpetusega kokkukõlla viia.

3. Kolmandaks võime öelda nende raskuste kohta: õpetus, et Piibel on inimliku päritoluga ning selle tõttu ekslik, kohtab palju suuremaid raskusi kui õpetus, et Piibel on jumaliku algupäraga ning seetõttu täiesti usaldatav. Keegi tuleb sinu juurde mõne raskusega ja küsib: „Kuidas võid sa seletada seda, kui Piibel on Jumala Sõna?“ Ja võib-olla ei saa sa talle rahuldavat vastust anda. Siis mõtleb ta, et ta on sind löönud. Aga kaugeltki mitte! Pööra piigiots ümber ja küsi: „Kuidas seletad sa täitunud piibliennustusi, kui Piibel on inimliku algupäraga? Kuidas seletad sa endale selle raamatu kõigi osade imelist ühtlust? Kuidas seletad sa endale tema ammutatamatut sügavust? Temal ainulaadset mõju tõsta inimhingi Jumala juurde? Kuidas seletad sa selle raamatu ajalugu, tema võitu kõigi inimeste rünnakute üle? Jne. Iga tähtsusetu väite kohta, mille tema esitab sinu vaate vastu, võid sa esitada palju tähtsamaid vastuväiteid tema vaatele, ja ükski otsekohene inimene ei kõigu otsustamisel mõlema vaate vahel. Raskused, mida kohtab see, kes salgab, et Piibel on jumaliku algupäraga ning omab jumalikku väge, on palju arvukamad ja kaalukamad kuil need, mida kohtab see, kes usub tema jumalikku algupära ning jumalikku väge.

4. Neljandaks võime öelda nende raskuste kohta: kui sina ei saa lahendada mingit raskust, siis pole sellega veel tõestatud, et see on üldse lahendamatu; ja kui sina ei saa tühistada üht vastuväidet, siis pole sellega veel öeldud, et seda üldse ei saa tühistada. On tähelepanuväärne, kui sageli me selle väga selge tõsiasja jätame kahe silma vahele. On palju inimesi, kes kohates mõnd raskust Piiblis ning vähese järelemõtlemisega seda mitte kohe lahendada võides, teevad järelduse, et see raskus on lahendamatu ja viskavad oma usu Piibli usutavusse üle parda. Oleks neil olnud natuke rohkem tagasihoidlikkust, mis on omane sellisele olendile, kes on nii piiratud oma tunnetuses kui meie, inimesed, siis oleksid nad endile öelnud: „Kuigi mina ei näe selle raskuse juures mingit võimalikku lahendust, siis ometi keegi teine, kel on rohkem tarkust kui minul, võib kergesti selle leida.“

Oh, kui me ainult tuletaksime meelde, et me mitte kõike ei tea, et me paljusid asju, mida me praegu ei saa põhjendada, kergesti võiksime mõista, kui me ainult teaksime natuke rohkem. Kõigepealt aga ei tohi me kunagi unustada, et igavesele Tarkusele on kergesti lahendatavad need raskused, mis meie lõplikule tarkusele, ütleme parem — teadmatusele — näivad täiesti lahendamatu. Mida mõtleksime algajast algebras, kes pärast seda, kui ta pool tundi on asjata vaeva näinud ühe raske ülesande lahendamise, seletab, et ülesanne pole üldsegi lahendatav, kuna see temal pole õnnestunud?

Üks kogenud ning andekas mees jättis kord oma töö pooleli ning käis ära pika tee, et minuga kõnelda. Ta oli väga ärritatud, sest ta oli nagu talle näis, avastanud Piiblis selgestinähtava vasturääkivuse. Hoolimata oma vaevanägemisest polnud ta leidnud sellele mingit lahendust, aga mina võisin talle mõne silmapilgu jooksul anda sellele raskusele väga lihtsa ning rahuldava

lahenduse.

5. Viiendaks võime öelda raskuste kohta Piiblis: näilikud puudused Piiblis on äärmiselt tähtsusetud võrrelduna tema paljude ning imeliste paremustega. See väljendab suurt vaimu ja südame tagurlust, et inimesed viidavad nii palju aega tegeldes kõrvalasjadega Piiblis, mis nende arvates on puudused, kuna nad aga osavõtmatult lähevad mööda võrdlematust ilust ning võrratutest imedest, mida ilmutab peaaegu iga lehekülg. Mida mõtleksime me mehest, kes vaadeldes üht maalikunsti meistriteost koondab kogu oma tähelepanu ühele laigule pildi nurgas, mis tema arvates näib olevat kärbsseplekk? Suur osa sellest, millega hoobeldakse „kriitilise piibliuurimisena“, pole midagi muud kui agar ja õpetatud arvataivate kärbsseplekkide uurimine, kuna Pühakirja aulisus kaotatakse täiesti silmist.

6. Kuuendaks võime öelda raskuste kohta Piiblis raskused Piiblis on pealiskaudsete lugejate juures paljul suurema kaaluga kui tõsiste uurijate juures. Mehele, kel pole aimu Piibli tõelisest sisust ja tähendusest, kes kõik oma jõu rakendab selleks, et temas avastada näilikke vasturääkimisi, näivad need raskused määratult tähtsatena, kuna nad aga sellele, kes on õppinud Jumala Sõna järele mõtlema päeval ja ööl, vaevalt omavad mingit tähtsust. Võimas jumalamees Georg Müller, kes oli rohkem kui sada korda Jumala Sõna algusest lõpuni hoolikalt läbi uurinud, ei lasknud endi ühestki Piiblis ettetulevast raskusest häirida. Aga sellele, kes esimest või teist korda loeb Piiblit täpselt, leidub seal palju asju, mis teda ehmatavad ning äratavad temas kahtlust

7. Seitsmendaks võime öelda raskuste kohta Piiblis: nad kaovad kiiresti põhjaliku ning palves uurimise juures. Kuipalju on Piiblis asju, mis kunagi olid meile mõistatuslikud ning panid meid kahtlema, mis nüüd aga on selged ning ei ole meile enam mingiks raskuseks! Kas poleks mõistlik omaks võtta, et seni veel püsivad raskused ka kaovad pärast pikemat uurimist?

Kuidas peame käsitlema raskusi Piiblis?

1. **Ausalt.** Kui leiad mõne raskuse Piiblis, siis tunnista seda ausalt. Kui sa ei või leida head ega õiget seletust, siis ära üldse püüa anda mingisugust seletust.

2. **Alandlikult.** Tunneta oma mõistuse ja oma teadmise piire! Ära kujutle, et pole lahendust, seepärast et sina ei võinud leida seda. Kõige tõenäolikum on, et lahendus on olemas ja kunagi sa leiad ta.

3. **Otsustanult.** Tee kindel otsus, et sa tahad leida lahenduse, kui seda on võimalik leida tõsise töö ning järelemõtleamise abil. Raskused Piiblis on sinu taevase Isa üleskutse sulle harjutada oma vaimseid võimeid.

4. **Kartmatult.** Ära karda, kui leiad ühe raskuse, kuigi ta esimesel pilgul näib sulle lahendatamatu! Tuhanded on leidnud selle enne sind. Juba sadade aastate eest nähti neid, ja see vana Raamat püsib veel. Sa ei või leida ühtki raskust, mis polnud leitud ja lahendatud juba enne sinu sündi — ainult et see lahendus ei seisa kohe sinu käsutuses. Piibel, mis on võitnud kaheksateistkümnne sajandi valju arvustuse ja lakkamatud hirnsad rünnakud, ei hukku sinu tehtud avastuste ega moodsate uskmatute kallaletungide pärast. Kõik uskmatuse moodsad rünnakud Piiblile on vaid vanad vastuväited uues varustuses, mis juba sada korda on tagasi löödud. Need vanad vastuväited ei saada uues rõivastuses rohkem korda kui kõrvalheidetud minevikurõivais.

5. **Kannatlikult.** Ära kaota julgust, kui sa ei saa iga mõistatust lahendada ühe päevaga! Kui üks raskus paneb vastu kõigile sinu pingutusile, siis pane ta teatud ajaks kõrvale. Tuled sa kunagi tagasi selle juurde, on väga tõenäoline, et

ta siis on juba kadunud, ja sa imestad, kuidas sa võisid end lasta sellest häirida. Nende ridade kirjutaja peab sageli naeratama mõeldes sellele, kuidas ta varemalt sattus suuresse segadusse küsimuste pärast, mis talle nüüd on päevselged.

6. **Vastavalt Pühakirjale.** Kui sa leiad mõne raskuse Pühakirja ühes osas, siis uuri teisi kirju, mis annavad sulle valgust ning võivad lahendada seda. Mitte miski ei seleta Pühakirja nii kui Pühakiri ise. Ära lase näilikult tumedaid kohti Pühakirjas tumestada sellel, mis on selge, vaid lase valgust, mis sulle särab selgetest kohtadest, valgustada pimedust, mis näib lasuvat mõningatel osadel!

7. **Paludes.** On imeline, kuidas lahenevad raskused, kui me neid vaatleme põlvedel. Peapõhjus, miks mõningad uuematest õpetlastest on muutunud valjudeks kriitikuteks, on: nad on unustanud, kuidas palutakse.

Palveelu

Kes tahab tõsiusklikuks saada, peab elama palveelu. Hooletus palves on põhjuseks tänapäeval liiga palju ettetulevatele ebaõnnestumistele kristlikus töös ja kristlikus elus. Vähesed kristlased veedavad palves niipalju aega, kui nad peaksid. Apostel Jaakobus ütleb kaasaja kristlastele, et nende elu- ja teenimisjõuetuse saladuseks on ainult palve puudus. „Teil pole sellepärast midagi, et teie ei palu,“ ütleb Jumal apostel Jaakobuse läbi.

Nii on see ka tänapäeval. „Millest see tuleb, et ma ei saa edasi oma usuelus?“ küsib mõni usklik. „Miks on mul nii vähe võitu patu üle? Miks saavutan ma nii vähe, hoolimata kõigist pingutusist?“ Ja Jumal vastab: „Teil pole midagi, seepärast et teie ei palu.“

Kerge on elada palveelu, kui seda vaid tehakse tõsidusega. Määra igapäev üks kindel aeg palveks! Taavetil ja Taanielil oli hea reegel. „**Õhtul, hommikul ja lõuna,**“ ütleb Taavet, „**tahan ma kaevata ja valjusti ägada, küll Ta võtab mu häält kuulda**“ (Ps 55:18). Taanielist loeme: „**Kui Taaniel sai teada, et kiri oli üles pandud, läks ta üles oma kotta** (ülemas toas olid ta aknad lahti Jeruusalema poole) **ja kolm korda päevas heitis ta põlvili maha, palus, kiitis ja tänas oma Jumalat, seeparast et ta seda enne oli teinud**“ (Taanieli 6:10).

Kindlasti võime me palvetada käies mööda tänavat, sõites rongis või istudes kirjutuslaua ääres, ja me peamegi ka oma elu töörikastel hetkedel õppima avama oma südant Jumalale. Aga me vajame kindlaid palveaegu; aegu, kus me oleme üksinda Jumalaga, kus me lukustame ukse enda taga ja palume salajas oma Isa (Mt 6:6). Jumal elab salajas ja seal tahab Ta kohata meid ning kuulda meie palveid.

Palve on imeline eesõigus. See on audients Kuninga juures. See on kõnelus meie Isaga. Kui võõrastav on, et küsitakse: „Kui palju aega peab palves veetma?“ Kui ühele alamale lubatakse audients kuninga juures, ei küsi ta kunagi: „Kui palju aega pean ma kuninga juures veetma?“ Tema küsimus on: „Kui palju aega lubab kuningas mulle?“ Ja tõsine jumalalaps, kes on teadlik sellest, mis on palve — nimelt audients kuningate Kuninga juures —, ei küsi kunagi: „Kui palju aega pean ma palves veetma?“ Tema küsib: „Kui palju aega tohin ma palves veeta, jätmata hooletusse teisi kohustusi ning armuande?“

Alga päeva tänamisega ja palvega! Täna teatud õnnistuste eest, mida oled saanud! Palu käesoleva päeva tarviduste pärast! Mõttele kiusatustele, mis tõenäoliselt tabavad sind päeva jooksul! Palu Jumalat, et Ta näitab sulle neid kiusatusi ja lase Teda kinkida sulle võit nende üle veel enne, kui nad su juurde astuvad! Põhjus, miks paljud kaotavad lahingus, on see, et nad viivitavad

palvega kuni lahingu alguseni. Põhjus, miks teised võivad, on, et nad saavutasid põlvedel võidu ammu enne, kui oli lahing alanud.

Jeesus võitis hirmsates võitlustes Pilaatuse kohtusaalis ja Kolgata ristil seepärast, et Ta eelmisel ööl oli palves läbi võidelnud ja oli saavutanud võidu, enne kui lahing oli tõesti käes. Ta oli oma apostlitele andnud nõu sedasama teha ja oli manitsenud neid: „Paluge, et teie ei satuks kiusatusse!“ Aga nad olid maganud, selle asemel et palvetada, ja kui saabus kiusatus — tund, langesid nad. Näe oma võitlusi ette, tee nad põlvedel läbi enne, kui tuleb kiusatus, siis on sul alati võit!

Lase Jumalat anda sulle päeva algul nõu ja jõudu päeva kohustusteks! Ära kunagi lase töövoolu tõrjuda palvet tagaplaanile! Mida rohkem tööd toob päev, seda rohkem aega peab veedetama palves, et ette valmistuda selleks tööks. See pole ajakaotus — see on aja kokkuhoid. Palve on suurim aja kokkuhoid, mis seisab inimese käsutuses. Mida kiirem on töö, seda rohkem aega veeda palves!

Peatu keset päevakära ning -askeldusi, et tänada ja paluda! Mõned minutid veedetud üksinda Jumalaga keskpäeval, omavad suurt väge hoida sind rahu sees moodsa elu murede ja rahutuste keskel.

Lõpeta päev tänu ja palvega! Lase endast mööduda päeva õnnistused ja täna Jumalat iga üksiku eest! Miski muu ei kasvata sinu usku Jumalasse ja Tema Sõnasse nii kui iga päeva lõpul vaikne ülevaade kõigest, mis Tema on sinule teinud päeva jooksul. Miski pole nii võimeline pöörama sinule uusi ja suuremaid Jumala õnnistusi kui mõistev tänu õnnistuste eest, mis sulle juba osaks said.

Olgu igapäev sinu viimane asi paluda Jumalat, et Ta näitaks sulle, kas päeva jooksul mõni asi ei meeldinud Tema silmadele. Siis oota vaikselt Jumala ees ja lase Teda rääkida. Kuula! Ära kiirusta! Kui Jumal näitab sulle midagi, mis ei meeldinud Temale, siis tunnista seda varjamatult ja õiglaselt Temale kui sinu pühale ning armastavale Isale. Usu, et Jumal andestab sulle kõik, sest Ta ütleb, et Ta tahab seda teha (1Jh 1:9).

Nii on iga päeva lõpul sinu arve Jumalaga tasakaalus. Sa võid heita voodisse ja rõõmsasti magama jääda teadvuses, et sinu ja Jumala vahel ei seisa, ühtki pilve.

Sa võid hommikul üles tõusta ja alata uuesti elu puhta südametunnistusega. Kui sa nii teed, ei või sa kunagi olla kõrvale kaldunud kauem kui kakskümmend neli tundi. Ei, sul ei tarvitse üldse kõrvale kalduda! On väga raske korda seada arveraamatuid, mis pikemat aega on korrast ära olnud. Ükski pank ei lõpeta tööpäeva enne, kui on arved kokku võetud ja kõik on kooskõlas. Ja kristlane ei peaks lõpetama ühtki päeva enne, kui tema arve Jumalaga on täiesti korda seatud Tema palge ees.

Eriti tõsiselt peame palvetama erilistel kiusatusaegadel, see tähendab, kui näeme kiusatust lähenevat. Kui mingil viisil on võimalik, siis mine üksildusse Jumalaga ja võitle läbi. Vaata alatiselt Jumalale! „Palvetage lakkamata!“ (1Ts 5:17). Pole vajalik, et sa põlvitad kogu aja, aga sinu süda peaks jääma põlvedele Jumala ette. Me peaksime sageli selle sõna tõsisel mõttes olema Jumala ees põlvedel või silmili maas.

Nii saab me elu rikkaks rõõmust, vabaks murest. „Ärge muretsege ühtegi, vaid laske kõiges oma palumised palve ja ohkamise läbi tänuga Jumalale teada saada. Siis Jumala rahu, mis ülem on kui kõik mõistus, hoiab teie südameid ja meeli Kristuse Jeesuse sees!“ (Fl 4:6 ja 7).

Iga usklik, kes tahab edasi saada, peaks alatiselt paluma kolme asja.

1. **Tarkust.** „Aga kui kellelgi teie seast tarkust puudub (ja see puudub meil kõigil), see palugu Jumala käest“ (Jk 1:5).

2. **Jõudu.** „Kes Jehoovat ootavad, need saavad uut rammu“ (Js 40:31).

3. **Püha Vaimu.** „Taevane Isa annab Püha Vaimu neile, kes Teda paluvad“ (Lk 11:13).

Kui te olete juba Püha Vaimu saanud, siis peate te ometi paluma uut Vaimuga täitmist ja ootama uut täiust. Me vajame uut vaimutäitmist igaks uueks ülesandeks usuelus ja teenimises. Apostel Peetrus ristiti ja täideti nelipühapäeval Püha Vaimuga (Ap 2:1—4), aga nagu me loeme Apostlite tegude raamatu 4. ptk 8. ja 31. salmist, täideti ta siiski veel uuesti Vaimuga.

On palju usklikke, kes kunagi teadlikult elasid läbi vaimuristimise ning täideti rõõmuga, ja Issand sai neid tarvitada. Aga nad tahtsid tänapäevani käia tookordse kogemuse väes, ja nende elu tänapäeval võrrelduna tookordsega on rõõmuta ning väeta. Me vajame jätkuvalt uut õli lampidesse, ja me saame uut õli, kui me palume. —

Sellest aga ei piisa, et meil on salajane palveläbikäimine Jumalaga, me vajame ka palveosadust teistega. Võta järjekindlat osa palvekoosolekuist, kui sinu koguduses korraldatakse selliseid. Võta neist osa enese ja koguduse pärast! Kui see aga on palvetund ainult nimepidi, siis kasuta oma mõju vaikselt ja püsivalt (aga mitte pealetükkivalt) selleks, et sellest saaks üks tõeline palvekoosolek. Lase selleks määratud õhtu olla sulle püha, loobu igasugustest seltskondlikest kohustusist sel õhtul.

Üks kindralmajor Ühendriikide, armees määrati kunagi uuele kohale ühes uues ringkonnas. Teatud õhtul pidi temale korraldatama vastuvõtt. Kui talle teatati sellest vastuvõtuõhtust, vastas ta, et see olevat palvekoosolekuõhtu ja ta ei saa siis osa võtta ühestki seltskondlikust koosviibimisest. See ohvitser tõendas, et ta on mees, keda võib usaldada. Ristiusukirik Ameerikas võlgneb temale rohkem kui ühelegi teisele ohvitserile Ameerika armees.

Jutlustajad teavad, et nad võivad usaldada palveringide liikmeid. Palvekoosolek on tähtsaim koguduse koosolekuist. Kui sinu kirikus pole palvekoosolekuid, siis avalda mõju selle ellukutsumiseks. Hea palvekoosolek ei olene osavõtjate arvust. Kaks võivad alata ja töötada paljude eest.

On hea, kui väike usklike sõprade ring, kes seisavad üksteisele lähedal, igal nädalal tulevad korrapäraselt kokku palvetamiseks. Minu oma elus pole miski nii palju kaasa aidanud minu vaimulikule arengule kui palveosadus väheste sõpradega, kes aastaid igal laupäevaõhtul kokku tulid. Me tulime kakku ja läksime, koos Issanda ette. Õnnelik on noor usklik, kel on väike hulk sõpru, kellega ta võib ühispalveks liituda.

TÖÖTAMINE ISSANDALE

Üks tähtsamaid tingimusi kasvamiseks ning väeks usuelus on töö. Keegi ei jää kehaliselt tugevaks liikumiseta, ja kellelgi ei või jõulist vaimulikku elu olla ilma Issandale töötamiseta. Usklik, kes töötab, on õnnelik ja jõuline. Mõned usklikud ei tee mitte kunagi tagurpidisamme, sest nad on nii agaralt oma Issanda teenistuses; teised aga teevad ainult tagurpidisamme, sest nad on liiga laisad, et midagi muud teha.

Jeesus ütles oma esimestele jüngritele: „**Tulge minu järele, ja mina tahan teid inimesepüüdjaiks teha**“ (Mt 4:19). Järelikult igaüks, kes pole inimesepüüdja, pole Jeesuse järgija.

Vilja kanda teisi õnnistegija juurde juhtides on eesmärk, milleks Jeesus meid on valinud, ja see on ka üks tähtsamaid tingimusi võimsaks palveks. Jeesus ütleb Jh 15:16: „**Teie ei ole mitte mind ära valinud, vaid mina olen teid ära valinud ja olen teid seadnud, et teie peate minema ja vilja kandma, ja et teie vili jääks; et mis teie iial minu Isalt palute minu nimel, Tema teile annaks.**“

Need Issanda sõnad on väga selged. Nad ütlevad meile, et see, kes kannab vilja, võib ka paluda Jeesuse nimel ja ta saab Isalt seda, mida ta palub.

Samas peatükis ütleb meile Jeesus, et viljakandmine Tema väes on ka tingimus täiuslikuks rõõmuks. Ta ütleb: „Seda olen ma teile rääkinud (nimelt Tema sisse jäämisest ning viljakandmisest), et minu rõõm jääks teie sisse ja et teie rõõm saaks täis“ (Jh 15:11). Kogemus kinnitab seda meie Meistri sõna kõige täielikumalt. Need, kes on väga agarad võitma hingi Jeesusele, on ka täidetud rõõmuga Issandas.

Tahaksid sa olla õnnelik, jõuline usklik, usklik, kel on palvejõudu, siis hakka kohe töötama Meistrile, ja ära lase mööduda ühtki päeva, ilma et sa poleks teinud Temale mingit teatud tööd. Aga kuidas võib noor usklik töötada Temale? Kuidas võib noor usklik vilja kanda?

Vastus on lihtne ja kerge järgida. Sa võid Issandale vilja kanda, kui sa lähed ja jutustad teistele, mis sinu õnnistegija on sulle teinud; kui sa palud neid ka vastu võtta seda õnnistegijat ja näitad neile, kuidas nad peavad seda tegema. Ükski muu töö maailmas pole nii kerge, nii õnnestav, nii ülevoolavalt viljakas kui isiklik töö kõige lähemas ringis. Ka noorim usklik võib seda tööd teha. Ta muidugi ei tee seda nii hästi kui hiljem, kui tal on rohkem kogemusi, aga töötades õpib ta töötama.

Ma olen kogu maailmas tundma õppinud tuhandeid usklikke, kes samal päeval, kui nad pöördusid, hakkasid Jeesusele töötama ning teisi Tema juurde tooma. Kui sageli on mitte ainult noormehed ja neiud, vaid ka vanad mehed ja naised tulnud mu juurde ja öelnud: „Eile õhtul võtsin ma vastu Jeesuse Kristuse kui oma õnnistegija, Issanda ning Kuninga, ja täna õhtul olen ma ühe sõbra toonud Jeesuse juurde. Ja järgmisel päeval tuli see sõber ning jutustas ühest teisest, kelle tema oli toonud Kristuse juurde.

Kui meie olime Sheffield'is, võttis üks noormees, kes töötas ühes kaubamajas, Kristuse vastu. Enne, kui oli lõpetatud Sheffield'is misjonikäik, mis kestis üks kuu, oli ta Kristuse juurde toonud kolmkümmend inimest, kellest mitmed koos temaga töötasid samas kaubamajas. See on ainult üks näide paljudest.

On olemas raamatuid, millest võime õppida, kuidas teha isiklikku tööd. Aga keegi ei tarvitse tööga oodata, kuni ta on selle kohta raamatuid lugenud. Sagedane ja väga suur eksitus on see, et raisatakse eluaega ettevalmistustes selleks, et valmis saada. Mõned inimesed ei saa valmissaamisega iialgi valmis. Otsekohe alata on kõige parem, mida võib teha valmissaamiseks. Tee otsus kõnelda päevas vähemalt ühe inimesega Jeesuse juurde tulemisest!

Kui Moody oli veel noor usklik, tegi ta otsuse mitte ühtegi päeva mööduda lasta, ilma et ta oleks vähemalt ühele inimesele kõnelnud Kristusest. Ühel õhtul tuli ta hilja töölt koju. Kui ta oli juba kodu ligidal, tuli talle meelde, et ta sel päeval polnud mitte kellegagi kõnelnud. „Nüüd on juba liiga hilja,“ ütles ta endale, „on möödunud üks päev, kus ma pole kellelegi kõnelnud Jeesusest, nüüd mul pole enam juhus selleks.“ Seal nägi ta natuke maad eemal üht meest laternaposti juures seisvat. Ta ütles: „Siin on minu viimane võimalus.“ Mees oli talle võõras. Too aga tundis Moody't. Moody ruttas ta juurde ja küsis temalt: „Kas teie olete usklik?“ Mees vastas: „See pole teie asi. Kui te poleks jutlustaja, viskaksin ma teid otsekohe rentslisse!“ Moody lausus temale veel paar tõsist sõna ja läks edasi.

Järgmisel päeval otsis mees tulises vihas üles ühe Moody ärisõbra Chicagos. „Teie sõber,“ ütles ta, „tekitab rohkem kahju kui head. Tal on agarust, kuid mitte mõistust. Eile õhtul tuli ta minu, ühe täiesti võõra inimese, juurde ja küsis minult, kas ma olevat usklik. Ta on solvanud mind. Ma ütlesin talle, et kui ta poleks jutlustaja, oleksin ta rentslisse visanud.“

Moody sõber läks nüüd tema juurde ja ütles talle: „Moody, sa sünnitad rohkem kahju kui kasu! Sul on agarust, kuid mitte mõistust. Eile õhtul oled sa tänaval solvanud ühte minu sõpra.“ Ja Moody läkski ära õige masendatud, tundega, et ta tõesti võib-olla teeb rohkem kahju kui kasu, et võib-olla tal on rohkem agarust kui mõistust.

Aga mõne nädala pärast, hilja õhtul koputati tugevasti Moody majauksele. Ta hüppas voodist välja, et avada. Kas kuski oli tulikahju? Aga ei, ainult too mees seisis ukse juures. „Härra Moody,“ ütles ta, „ma pole saanud ühtegi ööd magada sellest ajast saadik, kui teie kõnelesite minuga selle laternaposti juures. Nüüd olen selleks tulnud, et te mulle ütleksite, mida ma pean tegema, et õndsaks saada.“

Sel ööl oli Moody'l rõõm, et ta tohtis selle mehe Kristuse juurde juhtida. On parem omada agarust ilma mõistusega kui mõistust ilma agarusega. Aga kõige parem on, kui omatakse agarust koos mõistusega — ja seda võib omada igaüks. Kogemuste läbi saame targaks ja kogemusi saadakse töötades. Kes kartusest vigu teha ei alga midagi, ei õpi ka midagi. See, kes läheb välja ning teeb oma parimat riskides hädaohuga teha vigu, õpib tulevikus hoiduma vigadest.

Mõningad andekamad inimesed, keda olen tundma õppinud, pole kunagi midagi tõelist korda saatnud. Nad olid liiga arad tegema midagi valesti. Teised aga, kes algul näisid vähetootavad, on hiljem osutunud väga teovõimsaks. Nad algasid tehes mõningaidki vigu, aga neil oli tõeline armastus hingede vastu. Nad läksid julgesti edasi ja nii õppisid nad viimaks kogemuste varal töötama. Ära lase end tehtud vigadest araks teha! Hakka aga peale ja mine vahvasti edasi! Iga aus eksimus on võsu lõplikule edule.

Püüa iga päev tuua üks hing Kristuse juurde! Igal päeval see loomulikult ei õnnestu sul, aga igal juhul saab töö sulle õnnistuseks. Mõnikord aastate pärast sa avastad, et parim edu oli seal, kus sa kartsid, et tegid kõik ümberpöörduvalt ning valesti. Inimesed, kes on kõige pahasemad sinule, on lõpuks ometi kõige tänulikumad sinu vastu. Ole kannatlik ja looda! Ära lase ennast kunagi araks teha!

Koosta endale nimekiri neist, kelle eest sa tahad palvetada! Aseta end Jumala palge ette! Kirjuta paberipoognale: „Jumala abiga töotan ma igapäev palvetada ja ustavalt töötada järgmiste isikute pöördumise pärast.“ Siis põlvita ja lase Jumalat öelda sulle, missugused nimed sa pead üles kirjutama. Ära tee nimekirja nii pikaks, et sinu palve ja töö muutuvad mehaaniliseks ning pealiskaudseks! Oled sa teinud endale sellise nimekirja, siis pea oma lepingut, palveta tõesti igapäev nende isikute eest. Otsi võimalusi nendega kõnelemiseks! Kasuta neid võimalusi! Võib-olla kestab see mõne juures kaua, kuni sul on võimalust; võibolla pead sa sageli ka asjatult rääkima. Ära aga kunagi loobu palvetamast nende hingede eest! Ma palvetasin viisteistkümme aastat ühe mehe eest, kelle juures näis asi olevat üsna lootusetu, aga lõpuks elasin ma läbi seda, et see mees pöördus, et ta sai evangeeliumi kuulutajaks ja paljud võideti tema tunnistuse läbi — ja nüüd on ta Jumala au sees.

Õpi õigesti levitama traktaate! Muretse endale mõned head traktaadid, mis vastavad mitmesuguste inimeste vajadusele. Siis anna traktaadid nendele, kelle tarviduseks nad sobivad. Toeta traktaate eestpalve ja isikliku töö läbi!

Mine oma jutlustaja juurde ja küsi temalt, kas ta võib tarvitada sinu abi mingis kogudusetöös. Tööta nii, et sinu jutlustaja võib sinule loota. Me elame ajas, kus tehakse palju tööd väljaspool kogudust. See töö on hea ja sa peaksid sellest osa võtma, kui sul on võimalik. Aga ära unusta kunagi, et sinu esimene kohustus kuulub kogudusele, mille liige sa oled! Sinu jutlustaja peab võima arvestada sind. Võib-olla et sinu jutlustaja ei vaja sinu abi, siis vähemalt anna

temale võimalus sinu palve tagasilükkamiseks. Kui ta annab sulle eitava vastuse, siis ära jää araks, vaid otsi endale tööd kuskil mujal! Tööd on palju ja töötegijaid vähe. See on tänapäeval niisama tõsi kui õnnistegija päevil: „Lõikust on palju, aga pisut töötegijaid“ (Mt 9:37). „Seepärast paluge lõikuse Issandat, et Ta võtaks välja ajada töötegijaid oma lõikusele“ (Mt 9:38).

Me vajame õigeid inimesi jutlustajaametiks. Me vajame õigeid mehi ja naisi välismisjoni tööle. Võibolla pole sa õige isik paganamisjoni teenistuseks. Aga seda enam on sullegi tööd, mis on niisama tähtis kui jutlustaja või misjonäri töö. Leia endale õige koht ja tee seal kõik, mis võid!

VÄLISMISJON

Kes tahab edukat usuelu omada, peab tundma huvi misjoni vastu. Meie Issanda viimne käsk, enne kui Ta lahkus maa pealt, oli: „Minge kõige maailma ja tehke jüngriks kõik rahvad, neid ristides Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimel ja õpetades neid pidama kõike, mis mina teid olen käskinud. Ja vaata, mina olen igapäev teie juures maailma otsani“ (Mt 28:19 ja 20).

Siin leiame meie käskluse ja töotuse. See töotus on armsamaid Piiblis. Aga kui me tahame rõõmu tunda töotustest, peame kuulekad olema käsklusele. Issand käsib iga oma jüngrit minna ja „teha jüngriks“ kõik rahvad. See käsk ei maksa mitte ainult apostlitele, vaid igale kristliku kiriku liikmele igal ajal. Kui me välja läheme, siis on Kristus meiega igapäev kuni maailma otsani; aga kui me ei lähe välja, siis pole meil õigust arvestada Tema ligiolu.

Tahad sa välja minna?

Kuidas võime me välja minna?

Me võime kolmel viisil välja minna; vähemalt kahel viisil peame välja minema, kui tahame seda aulist eesõigust maitseada, et Jeesus Kristus on meie juures igapäev kuni maailma otsani.

1. Paljud meist võivad välja minna isiklikult. Mõningad meist on kohustatud välja minema. Jumal ei kutsu igaühte meist paganamisjoni. Küll aga kutsub Ta paljusid meist, kes ei järgne sellele kutsele. Iga usklik peaks andma end Jumala käsutusse misjonipõllu tarvis ja siis jätma ainsa targa Jumala otsustada, kas Ta valib tema või lükkab ta tagasi. Ühelgi usklikul pole õigust koju jääda enne kui ta pole Jumala juurde läinud ega pole ennast misjonile pakkunud. Kui sa pole teinud seda veel seni, siis tee seda nüüd. Mine oma Isa juurde ja ütle Temale: „Armas Isa, siin ma olen, Sinu omandus, kallilt ostetud Jeesuse Kristuse vere läbi. Ma kuulun Sinule. Kui Sa tahad mind misjonitöös kasutada, siis tee see mulle selgeks ja ma lähen välja!“

Siis pane tähele Jumala juhtimist. Jumala juhtimine on selge. Tema on valgus ning Tema sees pole mingit pimedust (1Jh 1:5). Kui sa tõesti oled tahteline end laskma juhtida, siis teeb Tema selle sulle päevselgeks.

Kui Ta veel pole seda sulle päevselgeks teinud, siis ei tarvitse sul olla ennastpiinavat hirmu, sellepärast et sa oled veel kodumaal ja oleksid juba ammugi pidanud olema väljas misjonipõllul. Kui Tema vajab sind, teeb ta sulle selle selgeks omal viisil ning omal ajal. Kui Ta sulle selle teeb selgeks, siis ole valmis sammsammult minema, nagu Tema sind juhib. Ja kui Tema tund on tulnud, siis mine, kui palju see sulle ka ei maksaks!

Kui Ta ei tee sulle selgeks, et sa pead minema isiklikult, siis jää koju, täida siin oma kohust ja mine välja ühel teisel viisil, millest siin kõneldakse!

2. Meie kõik võime minna ja peame minema misjonitööle oma annetustega.

Paljud, kes meeleldi isiklikult läheksid misjonipõllule, keda aga Jumala ettenägemine selles on takistanud, lähevad siiski välja misjonäride isikus, keda nad ülal peavad või keda nad toetavad. Nii on sinul võimalik kuulutada evangeeliumi kõige kaugemates maailmanurkades, kui sa pead ülal või toetad mõnd misjonäri või pärismaalasest abilist seal. Selle raamatu lugejate hulgas on mõnelgi võimalus omal kulul ülal pidada mõnd misjonäri. On sul see võimalus, siis kasuta seda. Kui sa ei või ülal pidada mõnd misjonäri, siis on sul võib-olla võimalik ülal pidada mõnd pärismaalasest abilist Tee seda!

Võib-olla on sul võimalik ülal pidada mõnd misjonäri Jaapanis, teist Hiinas, kolmandat Indias ja veel mõnes teises kohas. Tee seda! Mäherdune rõõm võida kuulutada evangeeliumi maades, mida me kunagi ei saa oma silmadega näha!

Oh kui vähesed tänapäeva kristlikus kirikus mõistavad oma eesõigust kuulutada evangeeliumi ning päästa mehi, naisi ja lapsi kaugetes maades, saates sinna oma asemikud, s.t. kellegi, kes läheb nende eest, kuna nad ise ei saa minna. Need aga omakorda ei saaks minna, kui teie ei peaks neid ülal oma varandusega. Ja teie ei saaks minna, kui nemad ei läheks teie asemel.

Võib-olla võid sa ainult vähe anda misjonile, aga vähimgi and maksab. Väikesed tähtsusetud ojad moodustavad võimsa jõe. Kui sa ei saa olla jõgi, siis vähemalt ole oja!

Õpi rikkalikult andma! Kes rikkalikult annab, on rõõmus usklik. „Kes rohkesti kastab, on ise ka kastetud“ (Õp 11:25). „Kes kasinasti külwab, see peab ka kasinasti lõikama, ja kes rohkesti külwab, see peab ka rohkesti lõikama. Jumal aga on vägev teile kõike armu rohkesti andma, et teie ikka kõiges kõigelega võite rahul ja rohked olla kõigele heale tööle“ (2Kr 9:6 ja 8).

Edu ja kasvamine vaimulikus elus oleneb suurel määral rõõmsast andmisest. Ihnus usklik ei saa kasvada. On imeline, kuidas usklik hakkab kasvama, kui ta hakkab andma. Jõud palves oleneb rõõmsast andmisest. Üks aulisemaid tunnistusi palvest ja selle vastusest on 1Jh 3:22. Johannes ütleb seal: „Ja mida meie iial palume, seda saame meie Temalt.“ Ta ütleb meile ka eelduse selleks. Nimelt: „Meie peame Tema käsusõnu ja teeme, mis on Tema meelepärast.“ Eelnevad salmid näitavad meile päris selgesti, missugust käsku see eriti puutub — käsku armastada teoga, mis avaldub andmises. Ta ütleb meile 21. salmis, et kui me süda meid selles suhtes hukka ei mõista, siis on meil palves julgus Jumala ees. Jumala vastus meie palvetele tuleb läbi sama ukse, mille läbi lähevad meie annetused ligimestele ja mõningad meist avavad oma vähese andmisega ainult nii kitsa prao, et ka Jumal võib meile vaid väheseid palvekuulmisi saata.

Üks tähelepanuväärsemaid töotusi Piiblis on Fl 4:19: „Aga küll minu Jumal täidab kõik teie tarviduse oma rikkust mööda auga Kristuse Jeesuse sees.“ See töotus anti usklikele, kes paistsid silma rohke ning sagedase andmisega (Fl 4:14—18).

Endast mõista ei tohi meie annetused piirduda vaid välismisjoniga. Me peame kõigepealt toetama meie oma koguduse tööd kodumaal, me peame kaasa aitama päästetöös suurtes linnades. „Seepärast nüüd, et meil aega on, tehkem head kõigile, aga kõige enamasti neile, kes meie usku on“ (Gl 6:10). Ometigi peaks välismisjonile kuuluma suur osa meie annetustest.

Anna korrapäraselt! Määra Jumalale teatud kindel osa oma sissetulekuist! Ole täpne ning aus! Ära milgi tingimusel tarvita seda osa oma tulust enda jaoks! Kristlane ei seisa käsu all ja ükski käsk ei kohusta teda andma kümnest oma tulust, aga kui sa vabal tahtel rõõmsa tänulikkusega oled valmis algama kümnnise andmisega, siis on see hea seisukoht. Ärgu olgu see mitte vähem! Jumal nõudis niipalju juutidelt ja ega kristlane ei tohi olla rohkem enese-armastaja kui juut. Oled sa kümnest andnud, siis koged sa varsti, mäherdune

rõõm on kümnnisele lisada vabatahtlikke ohvreid.

3. Aga on olemas veel üks kolmas tee misjonipõllule minekuks. Nimelt meie palved. Seda teed võime meie kõik minna. Igal kellaajal päeval ja ööl võid sa oma palve kaudu minna kõige kaugematesse kohtadesse maakeral. Ma lähen igapäev oma palvetes Jaapanisse, Hiinasse Austraaliasse ja Tasmaaniasse, Uus-Meremaale, Indiasse ja Aafrikasse ja teistesse kohtadesse maakeral. Ja kuhu sa oma palvetega lähed, seal sünnib midagi. Ära aga tee palvet asendajaks isiklikult väljaminemisele, kui Jumal on sind selleks kutsunud! Ära tee palvet ka vähese andmise asendajaks! Sellisel palvel pole mõju. Kui sa oled valmis minema ise, juhul kui Jumal seda soovib, ja kui sina selle järel, kuidas Jumal on sulle andnud varandust, lähed välja oma annetuste kaudu, siis võid sa seal töötada ka oma palve kaudu.

Suurim vajadus Jeesuse Kristuse riigi töös on palve. Suurim vajadus misjonitöös on palve. Paganamisjonil on tagajärgi, aga mitte nii palju, kui tal neid olla võiks ja olema peaks; mitte niipalju edu, kui tal olla võiks, kui kristlased kodumaal ja väljas täiel määral täidaksid oma palvekohustuse.

Ole väga täpne oma palvetes misjoni eest! Palu esmalt, et Jumal läkitaks töötajaid oma lõikusele ja just õigeid töötajaid! Misjonipõllul on palju mehi ja naisi, kes õigupoolest ei kuulu sinna. Nende väljasaatmisel pole mitte küllalt palvetatud. On suur vajadus misjonäride järele, aga ainult õigete misjonäride järele. Palu Jumalat igapäev usus, et Ta saadaks töötajaid lõikusele!

Palu töötajate eest, kes juba on väljas! Ükski inimklass ei vaja meie eestpalveid rohkem kui misjonärid. Ühtki inimklassi ei kiusa saatan nii palju taga. Saatanal on rõõm rünnata nende tublide meeste ja naiste head nime ning iseloomu, kes esirinnas võitlevad Kristuse ja tõe eest. Keegi pole välja pandud nii arvukatele, nii salakavalatele ning hirmsatele kiusatustele kui misjonärid. Me võlgname neile seda, et me toetame neid oma palvetes. Ära palveta vaid üldiselt misjonäride eest! Võta mõned misjonärid eriti oma südamele, tutvu nende tööga ja palveta siis arusaamisega nende eest!

Palu pöördunud pärismaalaste eest. Meie, kristlased kodumaal, oletame endid kannatavat raskusi, proove, kiusatusi ja tagakiusamisi, aga koormad, mida kanname meie, pole midagi selle kõrval, mida peavad pöördunud paganad kandma. Takistused on sageli määratusuured ja raskused rusuvad. Ainult Jeesus võib neid aidata seisma jääda, ja Tema töötab, vastates omaste palvetele. Palveta sageli, palveta tõsiselt, palveta innukalt, palveta usus pöördunud paganate eest!

Kui imeliselt Jumal kuuleb palveid pöördunud paganate pärast, seda saame teada misjonikirjandusest. Ka siin on hea palvetada korrapäraselt. Vali endale teatud misjonipõld! Tutvu sealsete vajadustega ja palveta vastpöördunute eest selles ringkonnas! Ära võta endale liiga mitmeid, muidu lähed sa ükskõikseks ning mehaaniliseks. Palveta pöördumiste pärast misjonipõllul! Palveta ärkamiste pärast teatud kohtades! Viimastel aastatel on palju erilisi palveid tõusnud Jumala poole eriliste ärkamiste pärast misjonipõllul. Ja nüüd on teateid tulnud igast ilmakaarest, kui imeliselt vastab Jumal neile palveile. Aga need suured asjad, mida Jumal hakkab tegema, on väikesed võrreldes sellega, mida Tema teeb, kui meie rohkem palvetame.

SELTSILISED

Ame seltsilised aitavad palju kaasa meie iseloomuarengule. Tutvusing, millega liitume, moodustab vaimse, kõlbla ja vaimuliku õhu, mida me alaliselt sisse hingame, ja me vaimulik tervis seeläbi kas edustub või kahjustub. Noor usklik peaks järelemõtlikult endale valima mõned sõbrad, intiimsed sõbrad, kellele ta võib end otsekoheselt välja rääkida. Otsi endale mõned isikud sinu vanuses, kellega võid südamlilikult läbi käia! Vaata, et need oleksid vaimulikult kohusetruud isikud sõna tõsisel mõttes, kes hoolega uurivad oma Piiblit, kes meeeldi kõnelevad jumalikest asjust, kes teavad, kuidas peab palvetama, ja kes ka tõesti palvetavad; kes tõsiselt töötavad, et juhtida teisi Jeesuse juurde!

Harrasta sõprust seesugustega, kellega läbikäimine edustab sinu sisemist elu! Hoidu aga igasugusest läbikäimisest, mis mõjustab halvasti sinu vaimulikku ja kõlblat elu! Me ei või ju loomulikult mitte täiesti tagasi tõmbuda uskmatutest inimestest; isegi mitte halbadest inimestest. Jah, sageli isegi peame me otsima tutvust mittevaimulikude, jumalakartmatute inimestega, et neid võita Kristusele. Aga sellises läbikäimises peame alati valvel olema, et me ei unustaks neid kõrgemale tõsta. Muidu nad kindlasti tõmbavad meid allapoole. Kui sa näed, et hoolimata kõigest vaevanägemisest see läbikäimine sinu oma vaimulikku elu kahjustab, siis loobu sellest. Mõningad inimesed elavad sellises uskmatuse, pilke, kohtumõistva vaimu, ebapuhtuse, ihnuse või teiste pattude õhkkonnas, et me ei või olla lähemas läbikäimises nendega, ilma et me poleks ähvardatud nakkusohust. Sellisel juhul käsib tarkus: loobu igasugusest lähemast läbikäimisest nendega. Loobu igasugusest läbikäimisest nendega, välja arvatud võimalus neid aidata.

Aga peale elusate inimeste on veel teisi seltsilisi, kes aitavad kaasa meie eluarengule. Raamatud, mida loeme, on me seltsilised. Nad avaldavad võimsat mõju kas hüveks või paheks. Mitte miski ei edusta meid rohkem kui üks hea raamat, ja mitte miski ei kahjusta meid rohkem kui halb raamat. Parimate raamatute hulka kuuluvad heade inimeste elulood. Loe ikka jälle uuesti selliste heade ja tõeliste suurmeeste elulugusid nagu Wesley, Finney ja Moody. Meie ajal leidub väga palju häid elulugusid. Loe neid! Ka hästikirjutatud ajaloolised teosed on head seltsilised. Ükski õping pole praktilisem ning õpetlikum kui ajalooõping, ja see pole mitte ainult õpetlik, vaid ka meie vaimulikku elu süvendav, kui meie jälgime Jumala sõrme maailma ajaloos ja tunneme ära õiguse vältimatu võitu, samuti ka ülekohtu vältitamatu karistust nii üksikisikute kui ka rahvaste juures.

Mõningad ilukirjanduslikudki teosed on kasulikud. Kuid siin peame väga valvsad olema. Suur osa meie moodsatest romaanidest on moraalselt otse hukutavad. Paljud romaanid, mis pole just halvad, tekitavad elu kohta väärväiteid ning teevad inimesed kõlbmatuks tõelisele elule. Rohke romaanide lugemine kahjustab vaimujõude. Kirglik romaanilugeja kaotab teravasti ning selgesti mõtlemise võime. Romaanid on nii paeluvad, et nende läbi tõrjutakse kõrvale muu lugemismaterjal, mis meile vaimselt ning moraalselt tooks palju rohkem kasu.

Isegi hea kirjanduse juures peame olema valvel, et hea ei tõrjuks karvale parimat. See tähendab, et parim inimeste kirjandus ei tõrjuks kõrvale kõige paremat — Jumala Raamatut. Jumala Raamatul, Piiblit, peab alati olema esimene koht.

On veel kolmas liik seltsilisi, kellel on võimas mõju meie elule. Need on pildid, mis ümbritsevad meid. Pildid, mida näeme iga päev oma elus, ja pildid, mida näeme vaid juhuslikult, omavad tähtsat osa meie elu arengus. Ühel emal

oli kaks hellasti armastatud poega. Tema südamesoov ning -püüe oli, et need pojad saaksid vaimulikeks, aga nad mõlemad läksid merele. See oli emale täiesti mõistetamatu, kuni ühel päeval üks sõber juhtis ta tähelepanu pildile, mis rippus söögitoas kamina kohal. See kujutas toredat laeva, mis täiel purjel sõitis ookeanil. Igapäev olid poisid vaadelnud seda pilti, vaimustusid sellest, kuni neis tekkis taltsutamata armastus ning vaikimatu igatsus mere vastu. Ning see määras nende elukäigu.

Nii mõnigi pilt, mis on kunsti meistriteos, peidab endas patuse ärrituse, mis mõnegi noormehe viib hukatusteele. Paljud meie kunstikogudest on nii rikutud ebakõlblate piltide poolest, et noormehed ja neiud neid küllastades võivad vaid endid kahjustada. Halb mõte, mille põhjustab mõni pilt, kaob võib-olla ruttu, aga saatan teab, kuidas ta ikka ja jälle saab uuesti elustada mälestust sellest pildist, ning selle läbi teeb ta palju kahju. Ära viibi hetkegi pildi juures, mis patusel viisil süütab su kujutlusvõimet, kuigi arvustajad seda nii väga kiidavad! Hoidu nagu mürgist igast maalist, igast joonisest, igast vaselõikest, igast fotost, mis määrab sinu vaimu! Aga kosuta oma hinge piltide juures, mis teevad sind pühamaks, paremaks, kaastundlikumaks ning õrnatundelisemaks.

LÖBUSTUSED

Noored inimesed vajavad meelelahutust. Meie õnnistegija ei ole pahane kasuliku meelelahutuse üle. Kui Ta oli maa peal, vaatas Ta sõbralikult laste mängudele. Ta vaatles lapsi mängimisel (Mt 11:16–19). Jah, Ta teeb seda veel tänapäevalgi ja rõõmutseb nende mängudest, kui need on terved ning kasulikud.

Moodsa elu surve ja pinge all vajavad meelelahutust ka vanemad inimesed, et töös saavutada oma parimat. On aga olemas tervislikke meelelahutusi ja teiselt poolt ka kahjulikke lõbustusi. Me ei saa siin käsitleda lõbustusi üksikuil. Seda pole ka vaja. Võime vaid püstitada mõningaid põhialuseid.

1. Ära andu mitte mingisuguselegi meelelahutusele, mille kõlblikkuses sa kahtled! Kui sul milgi viisil pole selgust selles, siis olgu Jumalal eesõigus. On arvukaid meelelahutusi, mille üle ei tarvitse kahelda. „**Kes aga kaksipidi mõtleb, see on hukka mõistetud... Kõik, mis usust ei tule, see on patt**“ (Rm 14:23). Mõningad noored usklikud ütlevad: „Ma pole kindel, kas see lõbu on lubatud!“ Kui sa pole kindel, et see on lubatud, siis jäta see!

2. Ära andu ühelegi meelelahutusele, kui sa ei saa seda teha Jumala auks. „**Seepärast, kas teie sööte või joote või mis teie teete, seda tehke kõik Jumala auks**“ (1Kr 10:31). Kui sa oled kahevahel, kas sa tohid mõnest lõbustusest osa võtta või mitte, siis küsi endalt: „Kas ma saan seda teha Jumala auks?“ See olgu otsustajaks!

3. Ära andu ühelegi meelelahutusele, mis kahjustaks sinu mõju teistele! On olemas meelelahutusi, mis iseendast on süütud, millest me aga ei või osa võtta, kaotamata oma head mõju teistele. Igal tõsiusklikul on soov, et tema elu oleks teistele õnnistuseks. Tööd on nii palju ja nii vähe on neid, kes seda teevad, nii et iga kristlane peaks äärmiseni kasutama oma võimet teisi mõjustada. Kui mingi meelelahutuse läbi, millele sa andud, kaob sinu hea mõju kellelegi, siis on hind liiga kõrge. Ära andu sellistele meelelahutustele!

Maailm suhtub alati umbusaldusega — olgu see siis õigusega või mitte —

seesuguste usklike ristiussusse. kes võtavad osa maailmarõõmudest. Me ei tohi riskida ohuga, et me ristiusk muutub küsitavaks.

4. Ära tee kaasa ühtegi meelelahutust, mida sa ei või teha palveaineks, milleks sa ei või paluda Jumala õnnistust!

5. Ära mine ühtegi meelelahutuskohta, kuhu sa ei saa kaasa võtta Jeesust ja kus sa tunned, et Jeesus ei viibiks seal meeleldi! Kui Kristus viibis maa peal, läks ta sinna, kus oldi rõõmsad. Ta võttis osa Kaana pulmast (Jh 2) ja aitas kaasa pidurõõmule. Ent on moodsaid lõbustuskohti, kus Jeesus ei viibiks. Kas moodsa lava õhkkond oleks ühes nõus Pühaga, keda me nimetame Issandaks? Kui mitte, siis ära mine sinna!

6. Ära võta osa ühestki meelelahutusest, kust sa ei taha, et Issand sind oma jälletulekul leida võib. Ta võib tulla igal hetkel, õndsad on inimesed, keda Issand leiab valmis ning valvavat, et kui Ta koputab, nad Tema kohe lahti teevad (Luuka 12:36 ja 40). Mul on üks sõber, kes ühel päeval minnes mööda tänavat mõtles Issanda taastulemisele. Sealjuures suitsetas ta sigarit Seal tuli talle mõte: „Kas sa tahaksid kohata Kristust, kui sul on sigar suus?“ — „Ei, seda ma küll ei tahaks,“ pidi ta endale vastama. Siis viskas ta sigari ära ja ta ei suitsetanud enam kunagi.

7. Ära andu ühelegi meelelahutusele — olgu see ka sulle endale kahjutu — mis võiks olla kahjulik kellelegi teisele!

Enamikule meist on tulutoovamad meelelahutused, mille eelduseks on kaunis suur kehajõudude tegevus, sellised meelelahutused, mis viivad meid värskesse õhku, mis karastavad meie ihu ning ergutavad vaimu. Kehalikud harjutused, mis nõuavad pingutust ülepingutamiseta — on kaitsemüüriks meie poiste ja noormeeste kõlblusele. Sa leiad tõsist tervist ihule ja hingele, kui võtad osa kehalikkudest harjutustest ja tööst.

TAGAKIUSAMINE

Üks arakstegevaid kogemusi, mis saab osaks igale usklikele varsti pärast Tema usu elu algust, on tagakiusamine. Jumal ütleb meile oma Sõnas, et „kõik, kes tahavad elada jumalakartlikult Kristuse Jeesuse sees, neid peab ka taga kiusatama“ (2Tm 3:12). Varem või hiljem kogeb igaüks, kes täiesti andub Jumalale ning kõiges püüab järgida Jeesust Kristust, selle sõna tõelikkust. Me elame maailmas, mis vihkab Jumalat; ajastus, mis üle lupjab vahe valguse ja pimeduse vahel.

Maailma viha Jumala vastu on meie päevil varjatud viha. Meie juures ei leia see sellist väljendamist kui Jeesuse Kristuse päevil Palestiinas, aga just täpselt samuti kui tol ajal vihkab maailm ka praegu Jumalat ning truusid Kristuse järgijaid. Ta ei lukusta neid vanglatesse ega surma neid. Aga milgi viisil kiusab ta siiski jüngreid taga. Tagakiusamine on truule Jeesuse Kristuse järgijale möödapääsetamatu. Mõnigi noor usklik on imestunud ja kardab, kui ta peab kannatama tagakiusamist, ja paljud kohkuvad tagasi. Mõni käib usuteed ilusasti mõned päevad, aga ta sarnaneb nendega, kelledest Jeesus ütleb: „Neil ei ole juurt eneses, vaid nad seisavad aga üürikeseks; pärast kui tuleb viletsus või tagakiusamine Sõna pärast, siis pahandatakse neid varsti“ (Mk 4:17). Ma olen näinud mõndagi nähtavalt paljutootavat usu elu lõppevat sel viisil. Aga kui tagakiusamisse suhtutakse õigesti, siis pole see mitte takistus, vaid üks

edasiviiv tegur usuelus.

Ära heida meelt, kui sind taga kiusatakse. Kui palav ja raske ka tagakiusamine poleks — ole tänulik selle eest! Jeesus ütleb: „**Õndsad need, keda taga kiusatakse õiguse pärast, sest nende päralt on taevariik. Õndsad olete teie, kui inimesed teid minu pärast laimavad ja taga kiusavad ja räägivad kõiksugu kurja teie peade, kui nemad valetavad. Rõõmutsege ja olge väga rõõmsad, sest teie palk on suur taevas; nõndasamuti on nemad prohveteidki taga kiusanud, kes enne teid olnud**“ (Mt 5:10—12).

On suur eesõigus olla taga kiusatud Kristuse ja tõe pärast Peetrus mõistis seda ja ta kirjutas oma kaasaegsetele usklikkudele: „**Minu armsad, ärge pange palavat, mis teile juhtub, mitte võõraks, mis teile kiusatuseks juhtub, otsekui juhtuks teile üks võõras asi. Vaid nõnda kui teil on osa Kristuse kannatamisest nõnda olge rõõmsad, et teie ka Tema au ilmumises võite rõõmsad olla suure rõõmuga, õndsad olete teie, kui teid teotatakse Kristuse nime pärast, et au ja Jumala Vaim hingab teie peal; teiste poolt teotatakse Teda küll, aga teie poolt austatakse Teda**“ (1Pt 4:12—14).

Katsu end läbi, kas sind tõesti kiusatakse taga Kristuse pärast ja mitte mõne sinu enda liialduse või kangekaelsuse pärast. Paljud teevad end teistele vastikuks sellega, et nad on isekad ning enda meelest väga targad; ja siis petavad nad iseendid kujutledes, et nad kannatavad tagakiusamist Kristuse ja õiguse pärast

Pea lugu teiste inimeste vaadetest ja pea lugu teiste inimeste usuteekäimisest! Ära sunni andeksandmatul viisil teistele peale omi vaateid ja ära tee oma südametunnistust elureegliks teistele! — Aga ära kaldu karvaväärтки kõrvale oma põhimõtetest! Jää selle juurde kindlaks, mille oled tunnetanud tõena! Tee seda armastuses, aga tee seda iga hinna eest! Ja kui sind ka vihatakse ning laimatakse ja igal viisil halvasti koheldakse, seepärast et sa astud välja oma veendumuste ning põhimõtete eest, siis ära ole kurb, vaid rõõmustu!

Ära kõnele halvasti neist, kes sind laimavad, „**sest ka Kristus on teie eest kannatanud ja teile eeskuju jätnud, et teie peate Tema jälgedes käima; kes ei sõimanud vastu, kui Teda sõimati; kes ei ähvardanud, kui Teda ähvardati, vaid andis selle hooleks, kes õigesti kohut mõistab**“ (1Pt 2:21 ja 23).

Siin teeb mõnigi usklik vea. Ta seisab vahvalt tõe eest, aga tagakiusamist tõe pärast võtab ta vastu valjusega; ta muutub kibedaks ja lõpuks mõistab hukka kõiki peale iseenda. Kes sellisel viisil talub tagakiusu, ei koge õnnistust. Tagakiusamisi peab kannatama tasase meelega, armastusküllaselt ning rõõmsasti. Ära kõnele tagakiusamistest, mis sulle on osaks saanud! Rõõmustu neist! Täna Jumalat nende eest ja mine edasi, olles kuulekas Jumalale! Ja ära unusta armastada neid ning palvetada nende eest, kes sind taga kiusavad (Mt 5:44).

Kui peaks tulema aeg, kus tagakius näib sulle raskemana kui et sa suudaksid seda taluda, siis tuleta endale meelde, kui arvatult suur on palk. „**Kui meie kannatame, siis peame meie ka kui kuningad Temaga valitsema; kui meie Tema ära salgame, siis võtab ka Tema meid ära salata**“ (2Tm 2:12). Igaüks peab mitme viletsuse läbi jumalariiki minema (Ap 14:22); aga ära sellepärast tagasi kohku! Kui kuumalt tagakiusu tuli ka ei põleks, tuleta endale meelde, et „**sellesinase aja kannatused ei ole ühtegi väärt au vastu, mis meile peab ilmutatama**“ (Rm 8:18). Mõtle ka sellele, et sinu viletsus on hetkeline ja kerge ja et selle kaudu sa saavutad „**igavese ning üliväga suure au**“ (2Kr 4:17). Ära vaata nähtavale, vaid nähtamatule. Sest „**nähtavad asjad on ajalikud, aga nägematud asjad on igavesed**“ (2Kr 2:18).

Kui apostlid kannatasid tagakiusamist, isegi vangistust ja hoope, läksid nad

röömsasti ära suurkohtust, kus neile oli määratud hirmus karistus; röömsasti, et neid oli väärt arvatud Jeesuse nime pärast teotust kannatama. Ja nad ei jätnud mitte järele igapäev pühakojas ja kodasid mõõda õpetamist ja Jeesuse Kristuse kuulutamist (Ap 5:40—42).

Võib tulla aeg, kus sulle näib, nagu saaks sulle rohkem tagakiusu osaks kui teistele. Aga sa ei või teada, mida peavad kannatama teised. Ja peaks see olema tõsi, et sulle saab osaks raskem tagakius kui ühelegi teisele, siis ei sobi sulle kaebus, vaid alandlik tänu Jumala vastu, et Ta on lubanud sulle osaks saada sellise au. Olgu su silmad suunatud „**Jeesusele, meie usu ülemsaatjale ning lõpetajale, kes on risti kannatanud rõõmu eest, mis Temale oli seatud, ja ei pannud häbi mikski, ja on istunud Jumala aujärje paremal pool. Sest pange seda tähele, kes niisugust vasturääkimist patuseist enese vastu on kannatanud, et teie ära ei väsi ja oma hingedes nõrgaks ei lähe**“ (Hb 12:2 ja 3).

Ma kõnelesin kunagi ühe vana neegriga, kes orjapõlves oli oma õnnistegija leidnud. Tema õel isand laskis teda ikka jälle piitsutada, sellepärast et ta jäi Kristusele truuks. „Aga“, ütles ta mulle, „ma mõtlesin ainult oma õnnistegijale, kes minu eest kannatas surma ristol, ja ma rõõmustusin, et ma tohtisin kannatada tagakiusu Tema pärast.“

JUHTIMINE

Aa olen kohanud paljusid usklikke, kes meeleldi oleksid elanud Jumala meelepärast elu, aga neil polnud selgust juhtimisküsimuses. Neil on soov teha kõigis asjus Jumala tahtmist, aga neile pole selge kuidas nad võivad ära tunda, mis on Jumala tahe teatud juhul. Kui keegi teeb kindla otsuse kõiges olla kuulekas Jumalale ning lasta end juhtida Pühast Vaimust, siis püüab saatan teha teda rahutuks, viies teda teadmatusse Jumala tahte suhtes. Saatan tuleb ja sosistab sulle, et see või too olevat Jumala tahtmine, mis tõenäoliselt aga üldse pole Jumala tahtmine, ja kui sa siis oled selle järgi teinud, ütleb ta: „Siin pole sa olnud kuulekas Jumalale!“ Nii satuvad õiglased noored usklikud sageli ennastpiinavasse ning õnnetusse meelesusse, ja kardavad, et nad on sõnakuulmatud olnud Jumalale ning on kaotanud Tema meelega. See on tihti ettetulev saatana kavalus, et röövida usklikelt röömsameelsus.

Kuidas võime tunnetada Jumala tahtmist?

Esmalt lase endale öelda, et õige usuelu ei ole mitte elu, kus teatud eeskirjadega on kindlaks määratud, mida sa pead sööma või jooma, mida tegema või tegemata jätma. Elu, mida valitseb hulk eeskirju, on sulasepõlve elu. Varem või hiljem astutakse üle mõnest sellisest eeskirjast ja langetakse kohtu alla. Paulus ütleb meile Rm 8:15: „**Sest teie ei ole saanud sulasepõlve vaimu, et te jälle peaksite kartma, vaid te olete saanud lapsepõlve vaimu (lapsesesisus), kelle läbi me hüüame: „Abba, armas Isa!**“

Õige usuelu on ühe usaldava, röömsa, kartmatu lapse elu; mitte valitsetud eeskirjadest, vaid isiklikult juhitud meie sees elutsevast Pühast Vaimust. „**Sest niimitu kui Jumala Vaimu läbi juhatatakse, needsinased on jumalalapsed**“ (Rooma 8:14). Kui sa oled saanud Püha Vaimu, siis kõlab Ta sinu sees ja on valmis juhtima sind igal sammul su elus. Elu, mida valitseb hulk reegleid, on sulasepõlve ja hirmu elu. Elu, mis on üle antud Püha Vaimu juhtimisele, on rõõmu, rahu ning vabaduse elu. Sellises elus pole muret, pole hirmu Jumala ligiolus. Me usaldame Jumalat ning tunneme rõõmu Tema ligiolust, nagu üks õige laps usaldab oma maist isa ning tunneb rõõmu tema ligiolust. Kui me

eksime või koguni oleme sõnakuulmatud Jumala vastu, siis läheme me Tema juurde ja ütleme seda kõike Temale täis usaldust nagu laps, ja oleme kindlad, et Tema meile andestab ja meile uuesti kingib oma armu (1Jh 1:9).

Aga kuidas võime me Püha Vaimu juhtimist ära tunda, et me võiksime olla kuulekad Temale ja et iga samm me elus meeldiks Jumalale? Vastuse sellele küsimusele leiame me Jk 1:5—7. „Kui kellelgi teie seast tarkust puudub, see palugu Jumala käest, kes kõigile üksipidisest meelest annab ja ei hauguta, siis antakse see temale. Aga ta palugu usus ja ärgu olgu mitte kahevahel, sest kes kahevahel on, see on merelainete samane, mida tuulest aetakse ja kaksipidi heidetakse. Selline inimene ärgu mõelgu, et ta midagi Issanda käest saab.“

See on väga lihtne. See sisaldab viis punkti.

(1.) Et sa ära tunneksid enese teadmatust, sinu enese võimetust valitseda oma elu, et sul tarkus puudub.

(2.) Sinu tahte üleandmine Jumalale, tõsine igatsus olla juhitud Temast.

(3.) Kindel palve Jumala poole juhtimise pärast.

(4.) Usus ootamine, et Jumal saab sinu juhtijaks. Palu „usus, ära kahtle“!

(5.) Et samm-sammult järgid, kuidas Tema juhib. Jumal näitab võib-olla ainult ühe sammu korraga. Sest on küllalt. Kõik, mis sul käesoleval hetkel on vaja teada, on järgmine samm. Siin teevad paljud vea. Nad tahavad, et Jumal näitaks neile kogu tee, enne kui nad teevad esimese sammu.

— Kord tuli minu juurde keegi üliõpilane juhtimisküsimusega. Ta ütles: „Ma ei saa tunnetada Jumala tahtmist. Ma palvetasin, aga Jumal ei ilmuta mulle oma tahtmist.“

See oli juulikuus. „Mille kohta tahaksite te teada Jumala tahtmist?“ küsisin mina.

„Selle kohta, mida ma pean hakkama tegema järgmisel suvel!“

— „Kas te teate,“ küsisin mina, „mida te peate tegema homme?“

— „Jah.“

— „Kas te ei tea, mida peate tegema sügisel?“

— „Jah, ma pean lõpetama oma õpingud. Aga ma tahaksin teada saada, mida ma pean siis tegema, kui minu ülikooliaeg on möödas!“

Varsti sai ta aru, et Jumal oli juba talle näidanud kõike, mis tal hädasti oli tarvis teada; et Jumal saab talle selgitama järgmise sammu siis, kui ta on teinud esimese.

Ära vaeva end selle pärast, mis sa pead tegema järgmisel nädalal! Tee seda, mis Jumal sulle annab teha täna! Järgmine nädal muretseb ise enda eest. Jah, homme päev muretseb ise enda eest. Ole täna Jumala Vaimule kuulekas! „Seepärast ärge muretsege mitte homse eest, sest küll homme päev enda eest muret peab. Igal päeval saab küll omast vaevast“ (Mt 6:34). On küllalt elada üks päev korraga, kui me ainult sel päeval teeme oma parimat.

Jumala juhtimine on selge juhtimine. „Jumal on valgus ja Tema sees ei ole pimedust“ (1Jh 1:5). Ära muretse ähmaste juhtimiste pärast! Ära lase oma hinge häirida mõttest: „Võib-olla on see ähmane juhtimine Jumala tahe mulle.“ Ähmased juhtimised pole jumalikud juhtimised. Jumala tee on selge kui päev. Kuradi tee on täis pimedust ning teadmatust, täis muret ning kahtlust. Kui sind juhitakse nii, et sa ei tea täpselt, on see Jumala tahtmine või mitte, siis mine üsna lihtsalt oma taevase Isa juurde ja ütle: „Armas Isa, ma tahaksin teada Sinu tahtmist. Ma tahan teha Sinu tahtmist, kui Sa selle mulle selgeks teed. Sina oled valgus ning Sinu sees pole pimedust. Kui see on Sinu tahtmine, siis tee see mulle päevselgeks, siis tahan ma seda teha.“ Siis oota vaikselt Jumalat! Ära tegutse enne, kui Jumal sulle selle selgeks teeb! Aga sel hetkel, kus Tema sulle selle selgeks teeb, tegutse kohe!

Kogu juhtimise saladus on täielikult üleantud tahe; tahe, mis on Jumalale antud ning mis on valmis kuulekas olema Temale, maksku mis maksab. Sageli on meie teadmatuse Jumala juhtimise kohta vaid üks salajane valmisoleku-puudus tõesti teha seda, millele Ta meid juhib.

Meil on kiusatus öelda: „Ma ei saa tunnetada Jumala tahtmist“, kui tõeline põhjus on, et me küll oleme tunnetanud Tema tahtmist, aga me ei taha seda meeleldi teha, siis püüame me ennast panna uskuma, et Jumal nõuab meilt midagi muud.

Kõik arvavad et Jumala juhtimised peab läbi katsutama Jumala Sõna valgusel. Piibel on avalikuks saanud Jumala tahe. Juhtimine, mis käib vastu selget Pühakirja õpetust, pole kindlasti mitte Püha Vaimu juhtimine. Püha Vaim ei räägi iseenda vastu.

Kord tuli keegi mees minu juurde ja ütles, et Jumal juhtivat teda abielluma kellegi naisterahvaga. Ta ütles, et naine olevat sügav usklik; nemad tundvat end väga teineteisest kütkestatud olevat ning tundvat, et Jumal juhib neid abielluma. Mina aga ütlesin mehele: „Teil on ju juba naine!“

— „Jah,“ vastas ta, „aga me pole kunagi olnud õnnelikud koos ja me oleme juba aastaid lahus elanud.“

— „Aga,“ vastasin mina, „see ei muuda asja, Jumal on meile oma Sõnas selgesti öelnud, mis on abiellumise kohus oma naise vastu, ja milline patt see on Tema ees, kui mees lahku oma naisest ja abiellub teisega.“

— „Jah,“ ütles mees, „aga Püha Vaim juhib meid kokku.“

Täis pahameelt vastasin mina: „Mis vaim teid ka kokku juhib, et te abielluksite — kindlasti mitte pole see Püha Vaim, vaid kuri vaim. Püha Vaim ei juhi kunagi sõnakuulmatusele Jumala Sõna vastu.“

Kui te tahate tunnetada Püha Vaimu juhtimist, siis otsige seda Pühakirjast, uurige palves! Ärge aga tehke Piiblit nõiaaraamatuks! Ärge paluge Jumalat, et Ta ilmutaks teile oma tahtmist sellega, et te lööte Piibli juhuslikult lahti, seate sõrme ühele kohale, mille te võtate ilma mingi kooskõlata selle algmõttega ja siis arvate sel viisil teada saada Jumala tahet. See on mitteaupaklik ning sobimatu Pühakirja tarvitamine. Võib juhtuda, et teie lööte Piibli lahti õigel kohal ja leiate sealt õige juhtimise; aga siis pole see mitte sündinud selle kaudu, et me seletame lahtilöödud kohta oma fantaasiaga, vaid see koht või salm võetakse kooskõlas kogu kirjakohtaga ja teda seletatakse nii, et ta tähendab seda, mida ta tervikuna selgesti väljendab. Piibli väärkäsitlus on tekitanud palju kurja.

Ma tundsin üht tõsist usklikku öde, kes oli häiritud ühe valeprohveti ennustustest, et teatud päeval Chicago hävitatakse. Ta avas juhuslikult oma Piibli ja ta silma puutus koht Hesekieli 12. peatükis: „**Inimesepoeg, sa pead oma leiba sööma vabisemisega ja oma vett jooma värisemise ja murega... Ja linnad, kus sees elatakse, need peavad paljaks tehtama ja maa ära hävitatama**“ (Hs 12:18 ja 20). Noh, see näis ju täpselt sobivat selle juurde, ja see avaldas naisele sügavat mõju. Kui ta aga oleks lugenud neid salme kooskõlas kogu kirjakohtaga, siis oleks temale otsekohe olnud selge, et Jumal ei kõnelnud Chicagost, ja et need sõnad ei olnud maksivad Chicago kohta. See polnud mõistlik Jumala Sõna käsitlemine ja selle tulemuseks olid väärotsused.

Kõike kokku võttes — ela elu, mida ei valitse eeskirjad, vaid Püha Vaimu isiklik juhtimine.

Anna oma tahe täielikult Jumalale üle!

Kui sa kahtled Tema juhtimises, siis mine Jumala juurde, palu Teda, et Ta näitaks sulle oma tahet, usalda Teda, et Tema seda teeb ja järgi siis samm-sammult, kuhu Tema sind viib!

Katsu läbi kõik vaimujuhtimised Piibli selge ning lihtsa õpetuse valgusel.

Ela hirmuta ja kahtluseta, kas sa mitte mõnel valvamatul silmapilgul pole toiminud õigesti!

Kui sa oled teinud seda, mille juurde sinu veendumuse järgi Jumal sind viis, siis ära mitte ikka jälle mine tagasi ja küsi, kas sa tõesti toimisid õigesti. Sa satud enesepiinamisse, kui sa seda teed. Kui sa tõesti oled soovinud teha Jumala tahtmist, kui sa tõesti oled otsinud Tema juhtimist ja oled teinud seda, millele Tema sind juhtis, võid sa kindel olla, et sa oled toiminud õigesti, milline ka tagajärg ei oleks. Saatan paneb erilist rõhku sellele, et me ei oleks õnnelikud ja rõõmsad usklikud, ja püüab seda takistada, niipalju kui ta võib. Aga Jumal tahab, et me iga päev ja iga tund oleme õnnelikud, rõõmsad ning säravad usklikud. Ta ei taha, et me süngelt mõtiskleme, vaid et me oleksime rõõmsad (Fl 4:4).

Ühel esmaspäevahommikul tuli minu juurde keegi eeskujulik usklik, olles väga masendatud ebaõnnestumisest eelmise päeva töös. Ta ütles: „Minu õpetamine eile pühapäevakooligrupis oli väga armetu.“ Ma küsisin: „Kas te tõesti palusite Jumalalt tarkust, enne kui te läksite oma grupi juurde?“

— „Seda ma tegin,“ ütles tema.

„Siis,“ ütlesin mina, „milline õigus on teil, arvestades Jumala töotusi, kahelda, et Ta andis teile tarkust?“ (Jk 1:5—7.) Tema rõhutada ilme kadus. Ta vaatas mulle naeratades otsa ning lausus? „Mul pole õigust kahtlemiseks.“

Õppigem usaldama Jumalat! Mõelgem, et kui meie tahe on Temale üle antud, on Tema palju tahtelisem meid juhtima kui meie end jahtida laskma! Usaldagem Teda, et Ta juhib meid igal sammul! Ja kui meie toimingud ei lähe kõik nii, kuidas meie seda ootasime, siis ärge olgem mures selle pärast, vaid usaldagem Jumalat! Kõndigem kohtlases Jumala usaldamise valguses! Siis oleme me rõõmsad, rahulikud, tugevad ning tublid elu igas olukorras.